ΕΤΟΣ Α. 1883. ΤΕΥΧΟΣ 13 ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 20 ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡ.

Η ΦΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΗΘΙΚΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

—

Παρισινὸς ἰατρὸς ὑπενθύμισεν ἐσχάτως διὰ τοῦ τύπου ὅτι ἡ κληρονομία εἶναι γενικῶς εὐθεῖα καὶ ἄμεσος· οἱ γονεῖς κληροδοτοῦσι τοῖς τέκνοις των τοὺς ἑαυτῶν χαρακτῆρας γενικοὺς ἅμα καὶ ἀτομικούς, ἀρχαίους τε καὶ προσφάτως ἀποκτηθέντας.

Ἐν τῇ φυσιολογικῇ τάξει, ἡ κληρονομία κατὰ τὸ πλεῖστον τυγχάνει χιαστή, δηλαδὴ ἡ μὲν θυγάτηρ προσομοιάζει τῷ πατρί, ὁ δὲ υἱὸς τῇ μητρὶ αὐτοῦ· ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἐγκεφαλικὴν ἔποψιν, ἡ ἐπήρεια τῆς μητρός ἐστιν ἡ κρατοῦσα διὰ τοὺς υἱούς, ὡς καὶ διὰ τὰς θυγατέρας, ἰδίως ὅμως διὰ τὰς τελευταίας ταύτας.

Βέβαιον γεγονὸς εἶναι ὅτι ὑφίσταται ἀληθὴς ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ τῆς φυσικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς κληρονομίας.

Ὁ Μορὼ δὲ Τοὺρ ἐπέμεινεν ἰδιαζόντως ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου. Ὁ ἐκ τῶν δύο γεννητόρων μεταβιβάσας τὴν φυσικὴν ὁμοίωσίν του τῷ τέκνῳ δὲν εἶναι συνήθως καὶ ὁ κληροδοτῶν τὰ διανοητικὰ αὐτοῦ προτερήματα καὶ τὰς ἠθικὰς διαθέσεις.

Ὁ Μισελὲ ἐξηγεῖ τὴν διὰ τῆς συμμίκτου κληρονομίας διανοητικὴν μετριότητα τῶν υἱῶν πολλῶν μεγάλων ἀνδρῶν, κληρονομούντων τὰ διανοητικὰ προσόντα ἐκ τῶν ἑαυτῶν μητέρων.

Ὁ Γκαίτης ἔλεγεν ὅτι τοὺς μὲν φυσικοὺς χαρακτῆράς του εἶχεν ἐκ τοῦ πατρὸς, ἐκ δὲ τῆς μητρὸς τὸν δηκτικὸν καὶ καυστικὸν οἶστρόν του, τὸ θαυμάσιον ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως· καὶ τὴν ἀποστροφὴν πρὸς πᾶσαν σφοδρὰν ἐντύπωσιν.

Ἀπαντῶσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ γεγονότα τρανῶς συνηγοροῦντα ὑπὲρ τῆς χιαστῆς κληρονομίας, ὡς τοῦ Ἑρρίκου Η΄. καὶ τῶν θυγατέρων του, τοῦ Γουσταύου Ἀδόλφου καὶ τῆς Χρηστίνης τῆς Σουηδίας, τοῦ Νέκερ καὶ τῆς Κυρίας Στάελ κλπ.

Ἀνὰ τοὺς νόμους τῆς κληρονομίας ὁ μᾶλλον ἀναντίρρητος εἶναι ὁ τῆς ὑποστροφῆς, ὁ προγονισμὸς (l'atavisme) τοῦ Δαρβίνου. Τέκνον ἀναπαράγει τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν φυσιογνωμίαν ἑνὸς τῶν πολὺ πρὸ αὐτοῦ τελευτησάντων προγόνων του. Ἡ ἐξ ὑποστροφῆς αὕτη κληρονομία εἶναι συχνότερον εὐθεῖα (ἀπὸ το

πάππου πρὸς τὸν ἔγγονον) ἢ ἔμμεσος εἴτε πλαγία (ἐκ τοῦ θείου πρὸς τὸν ἀνεψιόν.)

Δέον ὡσαύτως νὰ παρατηρηθῇ ἡ κληρονομία τῆς «ἐπηρείας» συνισταμένη εἰς τὴν ἀναπαραγωγὴν παρὰ τέκνοις γεννηθεῖσιν ἐκ δευτέρου γάμου ἰδιοτήτων τινῶν, ἀνηκουσῶν τῷ πρώτῳ συζύγῳ.

Σπουδαία παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἐξ ἐπηρείας κληρονομίας εἶναι ἡ ἑξῆς: Γυνὴ λευκὴ συζεύγνυται μετὰ μαύρου, ἐξ οὗ ἀπέκτησε πλεῖστα τέκνα· τελευτήσαντος τοῦ συζύγου τούτου, αὕτη συνέρχεται εἰς δεύτερον γάμον μετὰ λευκοῦ, τὸ ἐκ τοῦ γάμου ὅμως τούτου προελθὸν τέκνον δὲν ἔσεται λευκὸν, ἀλλὰ μικτοῦ αἵματος, ὡς τὰ ἐκ τῆς πρώτης κοίτης τέκνα.

Τέλος ὑφίσταται ἔσχατόν τι σημεῖον διαδραματίζον κατάδηλον μέρος ἐν τῇ νευρικῇ κληρονομίᾳ· ὁ ἐκπολιτισμὸς εὐρύνει ἡμῖν τὸ κρανίον καὶ συστέλλει τὴν λεκάνην. Μοιραία δὲ συνέπεια τῆς φυσικῆς ταύτης μετατροπῆς εἶναι ἡ περὶ τοὺς τοκετοὺς δυσχέρεια, ὁπόθεν ἀπορρέουσι παραμορφώσεις τοῦ κρανίου, συνεχῶς παρακολουθούμεναι ὑπὸ διανοητικῶν διαταράξεων.

Τὸ τοιοῦτον εἶναι αἴτιον ἐμμέσου κληρονομίας, ἂν θέλετε, ἀλλ' ὅπερ τείνει νὰ λάβῃ διαρκῆ πρόοδον, καὶ δέον νὰ ληφθῇ ὑπὸ σπουδαίαν ὄψιν.

Καίτοι δὲ οἱ τῆς κληρονομίας νόμοι εἰσὶν αὐστηροὶ, δὲν εἶναι ὅμως οὔτε μόνιμοι, οὔτε ὁλέθριοι· συχναί εἰσιν αἱ ἐξαιρέσεις των.

Ὁ υἱὸς ἀνδρὸς ἐξόχου πνεύματος δύναται νὰ ἦ πεπροικισμένος δι' εὐφυΐας μείζονος τῆς μετρίας. Οἱ υἱοὶ τοῦ Ἐρρίκου Δ'. τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'. τοῦ Κρόμβελ, τοῦ Πέτρου τοῦ Μεγάλου, ὡς καὶ οἱ τοῦ Λαφονταίνου, τοῦ Κρεβιλλιὼν, τοῦ Γκαίτου καὶ τοῦ Ναπολέοντος ἀπαλλάττουσιν ἡμᾶς νὰ παραθέσωμεν τοσαῦτα ἄλλα ὀνόματα, ὧν ἠδυνάμεθα νὰ ποιήσωμεν μνείαν.

Ἀλλὰ σημειωτέον καὶ τὸ ἑξῆς γεγονός· ὅτι δηλαδὴ δὲν ἀρκεῖ νὰ γεννηθῇ τις μετ' ἐγκεφάλου πεπροικισμένου δι' ἰδιοτήτων ὑπερτέρων τῆς μετριότητος, ἀλλὰ δέον ὅπως καὶ τὸ κατέχον αὐτὸν ἄτομον διατελῇ ἐν συνθήκαις ἐπιτρεπούσαις αὐτῷ νὰ τὸν χρησιμοποιήσῃ.

Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεως ὁ ἐγκέφαλος φέρει τὰ σπέρματα τῶν ἱκανοτήτων, ἅτινα ὅμως ὅπως ἀνοβλαστήσωσιν ἔχουσι χρείαν νὰ καλλιεργηθῶσι καὶ τὰ τεθῶσιν εἰς ἐνέργειαν δι' εἰδικῶν διεγέρσεων καὶ ἐν ἰδιάζουσιν ὅροις.

«Ἂς λάβωμεν, λέγει ὁ Κανδὸλ, τὸν υἱὸν μεγάλου στρατηλάτου ἢ ἐπιφανοῦς μαθηματικοῦ· ὑποτιθεμένου ὅτι ὁμοιάζει τῷ πατρὶ, καὶ οὐχὶ τῇ μητρὶ αὐτοῦ, μόνη πιθανότης θὰ ὑπῆρχε, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεως, ὅπως ὁ μὲν υἱὸς τοῦ μεγάλου στρατηλάτου ἦ ἀνὴρ διατεθειμένος νὰ διατάσσῃ, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἐπιφανοῦς μαθηματικοῦ ἀνὴρ διατεθειμένος εἰς ὑπολογισμούς· ἐξ ὧν ὅμως προκύπτει ὅτι ὁ μὲν πρῶτος δύναται νὰ καταστῇ ἀρχικυνηγὸς ἢ αὐλάρχης, ὁ δὲ δεύτερος ἀκριβέστατος καταστιχογράφος.»

Ὅθεν ἡ ἐκ κληρονομίας διανοητικὴ ὑπεροχὴ δὲν εἶναι ἢ ἁπλῆ πιθανότης, ἥτις δὲν ἀποβαίνει βεβαιότης ἢ χάρις τῇ ἀνατροφῇ, τοῖς παραδείγμασι, ταῖς συμβουλαῖς καὶ γενικῶς ταῖς ἐξωτερικαῖς περιστάσεσιν.

Οἱ δύο οὗτοι ὅροι, ἡ κληρονομία καὶ τὸ μέσον, ἐπεξηγοῦσι τὴν μεταβίβασιν ἐνίων ἰδιαζουσῶν ὑπεροχῶν τῆς διανοίας εἰς οἰκογενείας προνομιούχους.

Δυνάμεθα ν' ἀναφέρωμεν, ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν τεχνῶν, τοὺς Λανδσήαρ ἐν Ἀγγλίᾳ· τοὺς Μιέρας, τοὺς Τενιὲρ καὶ τοὺς Βὰν δὲ Βὲλδ ἐν Ὁλλανδίᾳ. τοὺς Βονὲρ καὶ Δωβινὺ ἐν Γαλλίᾳ. Ἐν Ἰταλίᾳ οἱ Βασσάνοι μονονοὺ δυναστείαν ἐσχημάτισαν. Ὑπάρχει δὲ προσέτι ἡ κληρονομία τῶν κακιῶν, τῶν ἰδιοτροπιῶν καὶ τῶν παθῶν.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.) Γ. Μ. Κ.

ΛΟΥΙΣ ΝΟΙΚ.

Ο ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΤΗΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ· φυλλάδιον.)

— Δὲν ἐπλάσθητε διὰ νὰ ὑπηρετῆτε, ἐφώνησεν ἀποτόμως ὁ μαρκίων δοὺξ, ὅστις ἐπισκοπήσας τὸν ἄγνωστον ἐφάνη εὐαρεστηθείς. Ποτὲ δὲν θὰ μείνητε εἰς μίαν θέσιν.

«Εἶσαι στρατιώτης, προσέθηκε μετὰ μικράν τινα διακοπὴν, καὶ, ἂν τις κρίνῃ ἐκ τῆς φυσιογνωμίας σου, πρέπει νὰ ἦσαι εὐερέθιστος. Θὰ κάμῃς λοιπὸν καλὰ νὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὸ τάγμα σου καὶ νὰ μὴ ζητῇς νὰ ὑπηρετήσῃς εἰς οἰκίαν. Ἄλλως τε εἶσαι ἐνδεδυμένος ὡς ἀστὸς, καὶ ποτὲ δὲν θὰ δυνηθῇς νὰ φέρῃς τὴν οἰκοστολήν.

Τοιαύτη ἦν καὶ ἡ γνώμη τῆς μαρκησίας, ἥτις ἔνευσε ἐπιδοκιμαστικῶς.

— Ἔμπρὸς, φίλε, ἀκολούθησον τὴν συμβουλήν μου καὶ εἴτε ὡς ἀντικαταστάτης, εἴτε ὡς ἐθελοντὴς κατατάχθητι στρατιώτης, καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν.

Ὁ ἄγνωστος δὲν ἐκινήθη.

— Ὁ κύριος μαρκίων θὰ εὐαρεστηθῇ νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ ὁμιλήσω; ἠρώτησε προσκλίνας μετὰ σεβασμοῦ μεμετρημένου.

— Ὁμίλει.

— Ὁ κύριος μαρκίων ὁδηγοῦ εἶχεν ἀνάγκην· τοῦτο τοὐλάχιστον μοὶ εἶπεν ὁ Γιάννης.

— Ἀναμφιβόλως, ἑνὸς ὁδηγοῦ.

— Ἡ θέσις οὕτη θὰ μὲ ἤρμοζε. διότι δὲν εἶναι θέσις ὑπηρέτου

Ἐν τῇ Ἀφρικῇ, ἐξηκολούθησεν ὁ ἄγνωστος, εἰς ὃν δὲν διέλαθε χειρονομία τις τοῦ μαρκίωνος, ταξειδεύει τις καλῶς μόνον δι' ἡμιόνων ἔχων ὁλόκληρον ἀκολουθίαν. Ἀπαιτεῖται λοιπὸν ἄνθρωπος πεπειραμένος ὅπως ἐπιβλέπῃ τοὺς ἡμιονηλάτας, ἐκλέγῃ τοὺς ἱκανοὺς προσκόπους καὶ φροντίζῃ νὰ ἐξασφαλίζῃ τὰ τῆς διατροφῆς.

— Πεπειραμένος ὡς σὺ, δηλαδή! εἶπεν ὁ δοὺξ.

— Τολμῶ νὰ βεβαιώσω, ὅτι οὐδεὶς δύναται ν' ἀναλάβῃ τὴν τοιαύτην φροντίδα καταλληλότερον καὶ ἀσφαλέστερον τοῦ ταπεινοῦ ὑμῶν θεράποντος, κύριε δοὺξ. Ὁμιλῶ τὴν ἀραβικὴν, γνωρίζω τὸν τόπον, ἔχω δὲ σταθερὰν τὴν χεῖρα καὶ τὸ βλέμμα ὀξύ.

— Καὶ λελυμένην τὴν γλῶσσαν.

— Μάλιστα, κύριε δοὺξ· καὶ τοῦτο ὁπόταν ὑπερασπίζω ἐμαυτόν.

— Καλά· θὰ μὲ ἤρεσκες, ἐὰν δὲν ἐφοβούμην ἀπείθειαν ἐκ μέρους σου εἰς διαταγὴν ἢ εἰς παρατήρησίν μου.

— Ὦ; στρατιώτης, εἶμαι συνειθισμένος εἰς τὴν ὑπομονὴν καὶ ὅτε ἤμην λοχίας διέταττον μετὰ τραχείας συντομίας, κύριε μαρκίων.

— Ἀληθῶς;

- Γνωρίζω ὁποίας ἀναλαμβάνω ὑποχρεώσεις. Ὁ κύριος μαρκίων κατάγεται ἐκ τόσῳ μεγάλης οἰκογενείας, ὥστε νὰ λαλῇ πρὸς τοὺς οἰκέτας του τὴν ἁρμόζουσαν ἑκάστῳ γλῶσσαν. Κηρύττω δ' ἀπὸ τοῦδε, ὅτι οὐδέποτε θὰ γογγύσω ὡς ἐκ τῆς πρός με συμπεριφορᾶς αὐτοῦ.

— Τί στοχάζεσθε, ἀκριβή μου φίλη; ἠρώτησεν ὁ δοὺξ τὴν μαρκησίαν.

— Πράξατε ὅπως ὑμεῖς θέλετε, εἶπεν αὕτη μετ' ἀδιαφορίας.

— Ἔστω λοιπὸν, εἶπεν ὁ δοὺξ. Θὰ ἦσαι ὁδηγὸς, φροντιστὴς, ἐπιμελητὴς, ὅ,τι θέλεις τέλος πάντων διὰ νὰ διασώσῃς τὴν ἀξιοπρέπειάν σου.

Τὴν τελευτσίαν λέξιν ἐτόνισεν ὁ δοὺξ μετά τινος ἐμφάσεως.

— Θὰ ἦμαι ὁ μᾶλλον ἀφωσιωμένος οἰκέτης ὑμῶν, εἶπεν ὁ ἄγνωστος μετ' ἀπροσποιήτου σοβαρότητος.

— Καλὰ, καλά· πήγαινε τώρα καὶ ἐπάνελθε αὔριον τὴν πρωΐαν, ὑπέλαβεν ὁ μαρκίων προσενεγκὼν εἰς τὸν ἄγνωστον τρία χρυσᾶ λουδοβίκεια, τὰ ὁποῖα οὗτος ἔρριψε μετ' ἀδιαφορίας εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ προσέκλινεν ὅπως ἀπέλθῃ.

— Καὶ λοιπόν! διέκοψεν ὁ δοὺξ. Δὲν ἐρωτᾷς περὶ τοῦ μισθοῦ σου;

— Ὦ! ἀπήντησεν ὁ ἄγνωστος. Ἡ ἐπιθυμία μου ἦτο νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἑνὸς ἐκ τῶν μεγαλειτέρων οἴκων τῆς Γαλλίας, παρ' ᾧ δὲν διαπραγματεύονται περὶ μισθοδοσίας. Ὁ πατήρ μου ἦτο φύλαξ τοῦ δουκὸς Σεβρὲζ καὶ μὲ ἐδίδαξε τί ἐστι γνήσιος εὐγενὴς καὶ τίνα τὰ χρέη πρὸς κύριον, οἷος ὑμεῖς, κύριε μαρκίων.

— Ἰωσὴφ, εἶπεν ὁ δοὺξ πρὸς ὑπηρέτην, ὃν εἶχε προσκαλέσει διὰ τοῦ κώδωνος. Ὁ κύριος ἐδῶ θὰ ἦναι ὁ φροντιστὴς κατὰ τὸ ταξείδιον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ μετὰ τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Λουδοβίκου, θέλεις δὲ τῷ δώσει ἓν δωμάτιον κατάλληλον. Ὑμεῖς δὲ, προσέθη-

κεν ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἄγνωστον, πῶς ὀνομάζεσθε;

— Γεώργιος, ὑπήντησεν οὗτος.

— Τὸ ὄνομα μοὶ ἀρέσκει. Λοιπόν, Ἰωσήφ, εἰς τὸ ἑξῆς θὰ ὑπακούητε εἰς τὰς διαταγάς, τὰς ὁποίας θὰ σᾶς δίδῃ ὁ κ. Γεώργιος. Πηγαίνετε τώρα.

Ὅταν ὁ Γεώργιος, ἀποχαιρετίσας εὐγενῶς, ἐξῆλθε συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἰωσήφ, ἡ μαρκησία παρετήρησε πρὸς τὸν σύζυγόν της, ὅτι κακῶς θὰ ἔπραξε σπεύσας τόσον πολύ.

— Δὲν πιστεύω, ἀγαπητή μου· νομίζω μάλιστα, ὅτι συνελάβομεν πτηνὸν πολὺ σπάνιον, τὸν φοίνικα τῶν ἀρχαίων.

— Ἀλλὰ μόλις ἐλάβομεν καιρὸν νὰ τὸν ἴδωμεν.

— Ἡσυχεῖτε, μαρκησία. Ἐγὼ ἔχω καλὴν τὴν ὄσφρησιν καὶ δὲν ἀπατῶμαι. Ὁ κ. Γεώργιος εἶναι νέος μὲ εὐγενεῖς τρόπους καὶ καλὴν ἀνατροφήν. Γνωρίζει τὴν ἀξίαν του καὶ τὴν ἡμετέραν. Πιστεύσατε, ὅτι θὰ ἦναι ὁ καταλληλότερος δι' ἡμᾶς.

— Ἂς τὸ ἐλπίζωμεν. Μοὶ φαίνεται ὅμως, ὅτι θὰ ἦναι κάπως ψυχρός, εἶπεν ἡ μαρκησία.

— Διαφέρει πολὺ τοῦ Ἰωσήφ, ὅστις ὄχι μόνον μὲ κλέπτει αἰσχρῶς, ἀλλὰ καὶ διαδίδει μυστηριωδῶς οἰκιακά τινα...ὅπως ἐξασφαλισθῇ εἰς τὴν θέσιν του. Ἐν τούτοις, ἀγαπητὴ μαρκησία, μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀναχωροῦμεν;

— Δὲν ἀντιλέγω, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία.

Ὁ δοῦξ ἠγέρθη, ἠσπάσθη ἐπιχαρίτως τὴν χεῖρα τῆς συζύγου του καὶ ἐξῆλθεν.

Ἐν τούτοις ὁ Γεώργιος εὑρίσκετο εἰσέτι ἐν τῷ δουκικῷ μεγάρῳ, λαβὼν δὲ κατοχὴν τοῦ δωματίου εἶπε τῷ Ἰωσήφ

— Μετὰ λύπης εἶδες βέβαια τὴν εἴσοδόν μου εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου δουκός. Μὴ μοῦ τὸ ἀρνεῖσαι.

— Κύριε!

— Δὲν πρόκειται τώρα περὶ κ υ ρ ί ο υ. Καὶ ἐγὼ θὰ ἔκαμνα τὸ αὐτό, ἂν εὑρισκόμην εἰς τὴν θέσιν σου.

Ὁ Ἰωσήφ ἐμειδίασεν.

— Καὶ ὅμως δὲν θὰ ἦναι ἐπιζημία εἰς ὑμᾶς ἡ παρουσία μου· ἄλλως δὲν θὰ κρατήσω ἐπὶ πολὺν χρόνον τὴν θέσιν ταύτην, καὶ ὁ σκοπός μου εἶναι, ἅμα ἐπιστρέψωμεν ἐκ τῆς Ἀλγερίας, νὰ ζητήσω θέσιν δασοφύλακος.

— Ἀλήθεια! ἀνεφώνησε περιχαρὴς ὁ ὑπηρέτης. Ἡ ἐξήγησις αὐτὴ μοῦ ἀφαιρεῖ μέγα βάρος, τὸ ὁποῖον κατεπλάκωνε τὸ στῆθός μου. Ὅταν δέκα ἔτη ὑπηρετῇ κανεὶς ἕνα αὐθέντην, ἀποκτᾷ μερικὰς συνηθείας, τὰς ὁποίας δὲν λησμονεῖ εὐκόλως

— Εἴμεθα λοιπὸν σύμφωνοι, εἶπεν ὁ Γεώργιος ἀνάψας εὐῶδες σιγάρον καὶ προσφέρων ἕν παρόμοιον πρὸς τὸν πρώην φροντιστήν, ὅπερ οὗτος ἔλαβε μετὰ προθυμίας. Ἂς ὁμιλήσωμεν λοιπὸν τώρα ὡς καλοὶ φίλοι περὶ τῶν κυρίων μας

-- Εὐχαρίστως· ἀλλὰ μὲ τὴν συμφωνίαν ὅτι θὰ φυλάξητε μυστικὰ ὅσα θὰ σᾶς εἰπῶ.

— Δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλῃς· ἔχεις τὸν λόγον μου. Πῶς εἶναι ὁ αὐθέντης;

— Ὦ! αὐτὸς εἶναι ἄνθρωπος πρωτότυπος εἰς τὸ εἶδός του, ἀληθὴς αὐθέντης καὶ εὐγενής. Γνωρίζει ὅτι τὸν κλέπτω, ἀλλὰ δὲν λέγει τίποτε

— Καλά Καὶ ἡ κυρία;

— Ὦ! αὐτὴ εἶναι πολὺ διαφορετική. Εἶναι γυνὴ ἰδιότροπος, ὑπερήφανος, τραχεῖα πρὸς τοὺς ὑπηρέτας καὶ περιφρονεῖ ὅλους τοὺς κατωτέρους της. Δὲν θεωρεῖ κανένα ἀνώτερόν της. Εἶναι ἀπίστευτος ἡ ὑπερηφάνεια αὐτῆς τῆς γυναικός.

— Δὲν εἶναι μαρκησία;

— Βέβαια· ἀλλὰ νομίζει ὅτι εἶναι βασίλισσα, θεὰ, καὶ ἐγὼ δὲν ἠξεύρω τί ἄλλο περισσότερον. Πιστεύετε, ὅτι ἐμὲ, τὸν Ἰωσήφ, δὲν μὲ θεωρεῖ ἄνδρα;

— Τοῦτο δὰ εἶναι πολύ! εἶπεν ὁ Γεώργιος εἰρωνικῶς.

— Ἠμπορῶ νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω. Ἀκούσατέ με. Φαντάσθητε, ὅτι μίαν ἡμέραν, πρωΐ, πρωΐ ἔλειπεν ἡ θαλαμηπόλος. Ἡ κυρία ἐσήμανε τὸν κώδωνα· τρέχω εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ τὴν εὑρίσκω, μαντεύσατε ποῦ!

— Εἰς τὴν κλίνην της;

— Ὄχι.

— Μὲ τὸ ὑποκάμισον;

— Ὄχι· ἀλλὰ εἰς τὸ λουτρὸν γυμνήν. Ζητῶν' ἀποσυρθῶ· ἀλλ' ἐκείνη μοῦ λέγει μὲ ἀδιαφορίαν καὶ χωρὶς νὰ συστέλληται — «κάμε τοῦτο, κάμε τὸ ἄλλο, πήγαινε ἐκεῖ, φέρε μου τὸ τάδε πρᾶγμα—» κτλ. Ἐγὼ φαντάσου εἰς ποίαν ταραχὴν, εἰς ποίαν συγκίνησιν εὑρισκόμην· διότι πρέπει νὰ ἠξεύρῃς ὅτι εἶναι ἡ ὡραιοτέρα γυναῖκα τοῦ κόσμου, ἄσπρη ὡς μάρμαρον. Ἀλλὰ ὅσον ὡραία τόσον σκληρά. Εἶναι ἄλλη τίγρις καὶ κακομεταχειρίζεται τὰς θαλαμηπόλους, τὰς διαίρει ἀνηλεῶς Οὔτε ἕνα μῆνα δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ πλησίον της ὑπηρέτρια. Εἶναι δαιμονισμένη καὶ τὰς κατακομματιάζει μὲ τὰς καρφίτσας.

— Τότε εἶναι τέρας, Ἰωσήφ. Καὶ τί λέγουν αἱ θαλαμηπόλοι;

— Φωνάζουν, ἀπειλοῦν καὶ πληρώνονται τὰ καρφοκεντίσματα αὐτὰ καὶ φεύγουν μὲ τὸ βαλάντιον πλῆρες χρυσίου.

— Αἱ κοῦμέναι! εἶπεν ὁ Γεώργιος. Ἀλλὰ δὲν μὲ λέγεις, Ἰωσήφ, τί ζωὴν περνᾷ ἡ κυρία μὲ τὸν κύριον;

— Δὲν ἠμπορεῖ καλλίτερα.

— Τὸν ἀγαπᾷ;

— Ἔλα δά!

— Τότε τὸν . . . ἀπατᾷ;

— Ὄχι.

— Τότε εἶναι εὐχαριστημένη μαζῆ του;

— Δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μεταξύ των.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, αὐτὴ εἶναι γυνὴ ὅλως διόλου ἔκτακτος. Νὰ μὴν ἔχῃ σχέσεις μὲ τὸν σύζυγόν της καὶ συγχρόνως νὰ μὴν ἔχῃ καὶ ἐραστὰς, τοῦτο δὰ εἶναι πρᾶγμα ἀπίστευτον!

— Καὶ ποῦ νὰ τὰ ἠξεύρετε ὅλα!

— Μὰ, διάβολε, μὴ μοῦ τὰ κρύπτῃς.

— Δὲν τολμῶ, κύριε Γεώργιε.

— Εἶπες ἀρκετὰ, ὥστε τελείωνε.

— Καλὰ λοιπὸν, θὰ σᾶς εἰπῶ τὸ μυστικὸν τῆς Κυρίας. Ἀκούσατε.

XII

Τὸ μυστικὸν τῆς Κυρίας.

—Πάντες γνωρίζομεν—διότι μᾶς τὸ εἶπεν ἡ παλαιὰ θαλαμηπόλος, ἡ προκάτοχος τῆς σημερινῆς θαλαμηπόλου, ἡ ὁποία ἦτο καλὴ κοραστίδα, διότι ὅ,τι καὶ ἂν τῆς ἐκάμνετε, δὲν ἔλεγε ποτε τίποτε.

— Θὰ ἦτο πολὺ ὑπομονητική, διέκοψεν εἰπὼν ὁ Γεώργιος.

— Ἠξεύρετε, ὅτι ἐδῶ πληρώνουν καλά.

— Καλά· λέγε τώρα τί σᾶς εἶπεν ἡ πρώην θαλαμηπόλος.

— Αὐτὸ θέλω νὰ σᾶς εἰπῶ καὶ ἐγώ. Φαντασθῆτε λοιπὸν, ὅτι ὁ μαρκίων δὲν ἠμπορεῖ ν' ἀποκτήσῃ κληρονόμον, καὶ ὅμως θέλει ν' ἀποκτήσῃ.

— Καταλαμβάνω

— Τὸ λοιπὸν ἡ μαρκησία εἶναι ἐλευθέρα νὰ ἀποκτήσῃ ἐραστὴν καὶ ὅμως αὐτὴ δὲν θέλει. Τὸ γνωρίζω πολὺ καλά. Πρὸ πολλοῦ εἶχε διεγείρει τὴν περιέργειάν μας τὸ μυστήριον τοῦτο, διότι μᾶς ἐφαίνετο παράδοξον, καὶ παρεμονεύαμεν μὲ μεγάλην προσοχὴν, ἀλλὰ τοῦ κάκου. Τέλος πάντων ἡ θαλαμηπόλος, περὶ ἧς ὁ λόγος, ἔμαθε τὰ καθέκαστα. Τόσον καλὰ κατεσκόπευσε τὴν Κυρίαν, ὥστε μίαν νύκτα, ὅταν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸν χορὸν, τὴν ἤκουσε νὰ ὁμιλῇ μόνη της.

— Καὶ τί ἔλεγεν; ἠρώτησε μετ' ἀγωνιώδους περιεργείας ὁ Γεώργιος.

— Γελοιωδέστατα πράγματα. Εἶχεν ἐκδυθῆ καὶ ἔβλεπεν εἰς τὸν καθρέπτην ἐρωτικῶς καὶ ἔλεγεν αὐτὴ ἡ ἰδία μὲ τὸ στόμα της καὶ μὲ τόνον φωνῆς λυσσώδους:

— «Ἕνα ἄνδρα! θέλω ἕνα ἄνδρα! Αὐτὸν τὸν ἄνδρα ποῦ νὰ τὸν εὕρω καὶ νὰ ἦναι ἄξιος αὐτῆς τῆς ὡραιότητος;»

— Καὶ ἐνῷ ἔλεγε ταῦτα ἐπεριπάτει κατὰ μῆκος τοῦ δωματίου της καὶ ὠρύετο ὡς τίγρις κατὰ τῶν Παρισινῶν, οἱ ὁποῖοι τῆς ἐφαίνοντο τιποτένιοι, μικροπρεπεῖς, ἄσχημοι.

— Τοὺς καϋμένους τοὺς Παρισίους, ὑπέλαβεν ὁ Γεώργιος.

— Καὶ ἔβαλλε φωνὰς, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰωσήφ, καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐζήτει τοὺς ἄνδρας τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς, ἐκείνους τοὺς μεγάλους ἄνδρας, τοὺς Ρωμαίους.

— Φαίνεται, ὅτι ἡ Κυρία δὲν ἔχει ἄ σ χ η μ ο γ ο ῦ σ τ ο!

— Ἐκτύπα τὰ στήθη της καὶ ἐφώναζεν «ἡ Κλεοπάτρα, ἰδοὺ ἡ Κλεοπάτρα!»

— Ἀναμεταξύ μας νὰ μένῃ ὁ λόγος, διέκοψεν εἰπὼν ὁ Γεώργιος, δὲν πρέπει νὰ ἦτο ὡραιοτέρα ἡ Κλεοπάτρα. Πῶς φρονεῖς, Ἰωσήφ;

— Ἐγὼ δὲν ἠξεύρω τίποτε. Μόνον ἤκουσα νὰ γίνεται ποτὲ λόγος περὶ Καίσαρος, καὶ ἡ Κυρία μας τὴν ἑσπέραν ἐκείνην αὐτὸν ἐφώναζε καὶ ἐπροσκαλοῖσεν. Ἔλεγε λοιπόν· «Ἡ Κλεοπάτρα ἰδοὺ, εἶμαι ἐγώ· ἀλλ' ὁ Καῖσαρ ποῦ εἶναι;» Ἐπειδὴ δὲν εἴχομεν κανένα Καίσαρα νὰ τῆς δώσωμεν, κανεὶς ἐξ ἡμῶν δὲν ἐκινήθη.

— Ἠκροάζεσθε λοιπὸν ὅλοι σεῖς;

— Εἴχομεν φθάσει εἰς τὸ τέλος.

— Καὶ τί ἐξήξατε ἐκ τούτου; ἠρώτησεν ὁ Γεώργιος.

— Ὅτι ἡ μαρκησία ἐπιρρέπει εἰς τὰ ἀφροδίσια, ὅτι θὰ ἀγαπήσῃ μέχρι μανίας, ἀλλὰ ἕνα βασιλέα.

— Ἢ ἕνα ὑπηρέτην, ἐπεῖπε πονηρῶς ὁ Γεώργιος.

Ὁ Ἰωσὴφ ἀνετινάχθη ἐπὶ τῆς ἕδρας του.

— Τί τρέλλα! εἶπεν.

— Ἀ! Κύριε Ἰωσὴφ, μὴ ξιππάζεσαι. Θὰ τὸ ἰδῇς αὐτὸ, ἀκριβέ μου, ἐγὼ σοὶ τὸ προλέγω.

Μετ' ὀλίγον δὲ προσέθηκε:

— Χαῖρε λοιπὸν Ἰωσὴφ. ἐγὼ ἐξέρχομαι τώρα. Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην σου καὶ ἠμπορεῖς νὰ ἦσαι βέβαιος περὶ τῆς ἐχεμυθίας καὶ τῆς εὐνοίας μου.

Ὁ Γεώργιος ἐξῆλθε καὶ ἐγένετο ἄφαντος ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους.

(ἀκολουθεῖ.)

Γ. DU BOISGOBEY

ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ὑπὸ Γ. Μ. Κ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ.

(Συνέχεια προηγ. φυλλαδίου.)

Τὸ τελευταῖον τοῦτο συμπέρασμα ἐνεποίησε μείζονα τῷ κ. Δισμαντῇ ἐντύπωσιν, ἢ πάντες οἱ λοιποὶ συλλογισμοὶ τοῦ φίλου του. Ἐγίνωσκεν ἤδη τὴν ἀπάντησιν ταύτην τοῦ Βουσερῶλ, ἣν ὁ Μάριος Γκενεγκὼ τῷ εἶχε μεταδώσει, ἡ δ' ἔκθεσις αὐτοῦ ἔφερε τοιοῦτον χαρακτῆρα ἀληθείας, ὥστε δὲν ἦν ἐπιτετραμμένον νὰ κατηγορηθῇ ὡς ἐπινοήσας αὐτήν. Ὁ Προβηγκιανὸς ἐκεῖνος ἦν βεβαίως ἀνίκανος νὰ ἐξεύρῃ διάλογον γενόμενον μεταξὺ δύο κυρίων ἀνηκόντων εἰς σφαῖραν, ἐν ᾗ οὗτος οὐδέποτε εἶχεν εἰσχωρήσει· Θ' ἀνέφερεν ἄρα κατὰ λέξιν τοὺς γελοίους ὀλοφυρμοὺς τοῦ καλλωπιστοῦ, οἰκτείροντος τὴν ἀνάγκην τῆς διακινδυνεύσεως τῆς τιμαλφοῦς αὐτοῦ ὑπάρξεως, ὅπως ἐκτίσῃ ὑπὲρ εὐνοιῶν μηδέποτε ἀποκτηθεισῶν.

Ἔτι δ' ὁ Μάριος δὲν ἠδύνατο νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ Ἰακώβου Ἀχυρᾶ, ἀφηγουμένου τὸ γεγονὸς κατὰ τὸν αὐτὸν ἀπαραλλάκτως τρόπον, καθ' ὃν καὶ ὁ ἀτυχὴς Βουσερῶλ.

— Ἀδιάφορον, ἐπανέλαβεν ὁ συνήγορος τῆς Κυρίας Διαμαντῆ, τώρα, ὅτε ἐπαρκῶς διεφωτίσθης, ἐπὶ σοῦ καὶ μόνου ἀπόκειται ν' ἀποφασίσῃς ἐπὶ τῆς τύχης τῆς συμβίου σου.

— Τί μοι συμβουλεύεις; ἠρώτησεν ἀποτόμως ὁ σύζυγος.

— Ἐπιθυμεῖς νὰ μάθῃς τὴν γνώμην μου, ὅπως τὴν ἀκολουθήσῃς...εἴτε ὅπως καταπολεμήσῃς αὐτήν; Σὲ προειδοποιῶ ὅτι μηδόλως ἀρέσκει μοι νὰ συζητήσω μακρότερον ἐπὶ τοσούτῳ λεπτοῦ ἀντικειμένου.

— Μὴ δὲν ἦσαι ὁ μόνος φίλος μου; Ἡ γνώμη σου ἔσεται ἡ κρείττων.

— Λοιπόν! ἰδοὺ αὕτη. Ἐγὼ, φίλτατέ μοι Ἰωάννη, ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου, δὲν θὰ ἐπανελάμβανον τὴν σύζυγόν μου, ὡς εἰ μηδὲν συνέβη, ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ τὴν ἐξωστράκιζον διὰ παντὸς ἐκ τῆς καρδίας καὶ τοῦ οἴκου μου. Θὰ ὑπέβαλλον αὐτὴν ὑπὸ δοκιμασίαν.

— Τίνι τρόπῳ;

—Καθ' οἱονδήποτε τρόπον θελήσεις. Ἔχεις τὴν ἐκλογὴν ἐπὶ δύο συστημάτων. Δύνασαι νὰ τῇ ἐπιτρέψῃς τὴν εἴσοδον ἐν τῷ μοναστηρίῳ ἐκείνῳ τῆς Ἰρλανδίας, ἐν ᾧ εἶναι κατὰ πάντα ἑτοίμη ν' ἀποσυρθῇ, καὶ βραδύτερον, ὁπόταν νομίσῃς ὅτι ἡ ἐξιλέωσις διήρκεσεν ἐφ' ἱκανόν... ἀλλ' ἡ μέθοδος αὕτη δὲν εἶναι ἡ παρ' ἐμοῦ προτιμηθησομένη. Διὰ τῆς ὑποβολῆς τῆς συζύγου σου εἰς μετάνοιαν, δίκην μαθητρίας, δὲν θὰ διαφωτισθῇς ἐπὶ τῆς εἰλικρινείας τῆς μετατροπῆς αὐτῆς.

—Σὺ λοιπὸν τί θὰ ἔπραττες;

—Θ' ἀνεχώρουν εἰς Μεξικὸν καί...μὴ ἀναφωνήσῃς ποσῶς.. καὶ θὰ παρελάμβανον μετ' ἐμοῦ τὴν σύμβιόν μου. Ἡ τοιαύτη δοκιμασία θὰ ἦν πλήρης καὶ ὁριστική. Θὰ ἔμενον δ' ἐπὶ ἓν ἢ δύο ἔτη εἰς τὰ ξένα. Ἡ σύζυγός μου θὰ διεβίου ὡς ἐμὲ, θὰ συνεμεριζετο τούς τε κινδύνους καὶ τὰς ἐργασίας μου, τάς τε χαρὰς καὶ τὰς θλίψεις μου. Θ' ἀπεπειρώμην νὰ τῇ καταδείξω ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἔθετο ἡμᾶς ἐν τῷ κόσμῳ μόνον πρὸς ἐπιδίωξιν τῶν ἡδονῶν, καὶ ὅτι ἡ εὐδαιμονία ἔγκειται ἐν τῇ σωφροσύνῃ. Ἐν ἑνὶ λόγῳ θὰ ἠσχολούμην περὶ αὐτῆς σπουδαίως, ἀντὶ νὰ τὴν λατρεύω ὡς εἴδωλον. Σὺ πάντοτε ἔπραξας τὸ ἀντίθετον, ἀλλ' εἶσαι εἰσέτι εἰς καιρὸν νὰ δοκιμάσῃς.

— Καὶ φρονεῖς ὅτι θὰ ἠυχαριστεῖτο εἰς τοιούτου εἴδους ὕπαρξιν;

— Τὸ τοιοῦτο θὰ τὸ ἴδῃς, διότι θὰ ἐπιχειρήσῃς τὴν δοκιμήν. Ἂν καταληφθῇ ὑπὸ τῆς νοσταλγίας τῶν Παρισίων, ἂν ἀναμιμνήσκηται τῶν μετημφιεσμένων χορῶν, τῶν ἱπποδρομίων τοῦ Σαντιλλὺ καὶ τῶν ἑξάκις χιλιοφράγκων ἐσθήτων, τότε οὐδεμία πλέον ἐλπὶς ὑπάρχει ἐπ' αὐτῆς, καὶ οὐδὲν ἕτερον θὰ σοὶ ὑπολειφθῇ νὰ πράξῃς, ἢ νὰ τὴν ἐξαποστείλῃς αὖθις εἰς Εὐρώπην. Ἐν τοιαύτῃ δέ τινι περιπτώσει θὰ εὑρεθῇς ἐκ νέου εἰς τὸ αὐτὸ ἀκοιβῶς σημεῖον, εἰς ὃ καὶ ἤδη εὑρίσκεσαι. Πλὴν εἰμι καθ' ὁλοκληρίαν πεπεισμένος ὅτι δὲν θὰ συμβῇ τὸ τοιοῦτο. Ἐπειδὴ τὴν εἶδον, τὴν ἤκουσα, ἐθεασάμην καταρρέοντα τὰ δάκρυά της καὶ ἐδέχθην τὰς ἐξομολογήσεις της, ἐγγυῶμαι περὶ αὐτῆς.

— Ἀ! Ἰάκωβε, ἂν ἤμην βέβαιος ὅτι δὲν ἀπατᾶσαι.. .

— Δύνασαι νὰ βεβαιωθῇς περὶ τούτου. Δοκιμασίαν ἁπλῆν θὰ ἐπιχειρήσῃς...τὴν τύχην θὰ δοκιμάσῃς...τὴν τύχην τοῦ ν' ἀποκαταστῆς ἐκ νέου εὐδαίμων! Μόνον δ' ἔκλεξον ταχέως, διότι ἂν ἀποποιηθῇς νὰ τὴν ἐπανίδῃς, αὕτη ἔχει ἀπόφασιν νὰ καταλίπῃ τὴν Γαλλίαν ἵνα ἐγκλεισθῇ ἐν τῷ μοναστηρίῳ, καὶ θ' ἀναχωρήσῃ αὔριον. Ὑπεσχέθην νὰ κομίσω τὴν ἀπάντησίν σου πρὸς αὐτὴν σήμερον.

— Παρὰ τῷ πατρί της;

— Ὄχι, πολὺ ἐγγύτερον· ἀλλὰ μ' ἀναμένει ἐν ἀγωνίᾳ·

— Ποῦ λοιπὸν σ' ἀναμένει;

— Ἐντὸς ὀχήματος...τὸ ὁποῖον ἄφησα σταθμεῦον ἐνώπιον τῆς θύρας σου.

— Εἶναι ἐκεῖ καὶ δὲν μοὶ τὸ ἔλεγες; ἀνεφώνησεν ὁ Διαμαντῆς ἀποπνιγόμενος ἐκ τῆς συγκινήσεως. Ἐλθέ! θέλω νὰ τὴν ἴδω...νὰ τῇ εἴπω...

— Ὅτι μέλλεις ν' ἀπέλθῃς μετ' αὐτῆς εἰς Ἀμερικὴν, διέκοψεν ὁ Ἀχυρᾶς. Ἀ! καλῶς ἐγίνωσκον ὅτι δὲν θὰ ἔμενες ἀνοικτίρμων, σοὶ ὀμνύω δ' ὅτι δὲν θὰ μεταμεληθῇς ἐπὶ τῇ δοθησομένῃ συγχωρήσει σου.

ΚΕΦΑΛ. Η'.

Ἡ Ἀντωνία ἦν τυχηρὰ, ὡς λέγουσιν αἱ τῆς σφαίρας αὐτῆς γυναῖκες.

Ἀφοῦ κατήρξατο ἐν χαλεποῖς περιστάσεσιν, ὧν ἡ ἀνάμνησις οὐδόλως ἦν αὐτῇ εὐάρεστος, κατώρθωσεν ἐγκαίρως νὰ πραγματώσῃ τὸ ὄνειρον πασῶν τῶν φιλοδόξων ραπτριῶν, δυνηθεῖσα τουτέστι νὰ ἐκθέσῃ τὰ θέλγητρα ἑαυτῆς ἐπί τινος θεάτρου.

Καὶ κατήρξατο μὲν ἐν Καρκασσῶνι, ἥτις βεβαίως δὲν εἶναι ἄλλο Περοῦ· ἀλλὰ γυνὴ ἀνερχομένη ἐπὶ τῆς θεατρικῆς σκηνῆς οὐδέποτε ἀπελπίζεται νὰ προσκτήσηται ἡμέραν τινὰ πεντήκοντα χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα. Ἡ Ἀντωνία ἀπ' αὐτῶν ἔτι τῶν πρώτων τῆς νεότητός της χρόνων δὲν ἀμφέβαλλε περὶ τοῦ διέποντος αὐτὴν ἀγαθοῦ ἀστέρος. Κατέληξε ν' ἀφιχθῇ εἰς Παρισίους διελθοῦσα τῆς Καρπαντρᾶς καὶ τῆς Πονταμουσσών. Πᾶσαι ὅμως αἱ ὁδοὶ ἄγουσι πρὸς τὴν ἐν τῇ Μεγαβίβλῳ ἐγγραφήν.

Μετά τινα ἀτυχήματα καὶ πολλὰς καταπτώσεις, ἡ Ἀντωνία συνήντησε τὸν Προυνεβώ. Ὅπως δὲ εἰς τὴν κατὰ τῶν περιστερῶν σκοποβο-

λὴν τὸ πρῶτον πτηνὸν εἶναι τὸ δυσχερέστερον νὰ ἐπιτευχθῇ, οὕτω καὶ ἡ Ἀντωνία, ἐξασκηθεῖσα ἅπαξ ἐπὶ τοῦ συμβαιλαιογράφου, οὐδεμίαν ἀπήντησε δυσκολίαν ν' ἀντικαταστήσῃ αὐτὸν δι' ὀλβιωτάτου Βραζιλιανοῦ.

Ἡ Ἀντωνία ἦν ἡ εὐτυχεστέρα τῶν τεττίγων· ἀλλ' ἐν τῷ ἡμετέρῳ τούτῳ κόσμῳ δὲν ὑφίσταται ἀπόλυτος εὐδαιμονία, διότι ἡ Ἀντωνία εἶχε τὴν μητέρα της.

Ἡ Ἀντωνία ὤφειλε τὴν γέννησίν της πρὸς τὴν Κυρίαν Σκνῖπα, χήραν ῥαδίως παρηγορηθεῖσαν δυστήνου τινὸς ὑπαλλήλου τοῦ δημοτικοῦ φόρου, ὃν εἶχε καταστρέψει, ἐξαπατήσει καὶ τέλος ἐγκαταλείψει, ὅπως παρακολουθήσῃ χαρτοπαίκτην διατρέχοντα τὰς ξένας πόλεις, ἐν αἷς ἤκμαζεν ἡ κυβεία.

Τὴν παιδικὴν αὐτῆς ἡλικίαν διῆλθεν ἡ Ἀντωνία ἐν τοῖς παικτείοις τῆς Γερμανίας, τὴν δ' ἐφηβικὴν ἐν τῇ λέσχῃ τῆς Σαξωνίας. Καθ' ἣν ἡλικίαν αἱ κορασίδες ἐκμανθάνουσι τὴν κατήχησιν, αὕτη ἐξεμάνθανε τὴν τῶν χαρτοπαικτῶν γλῶσσαν.

Ἀφότου δ' ἀπεχωρίσθη τῆς μητρὸς ταύτης, ἥτις τὴν ἔδερεν ὁσάκις ὁ ἄφευκτος σκοπὸς δὲν ἐπετυγχάνετο, τοῦτέστι καθ' ἑκάστην σχεδὸν ἑσπέραν, ἡ Ἀντωνία, ὡς φιλόστοργος θυγάτηρ οὐδέποτε ἐπαύσατο ἀποστέλλουσα τῇ χήρᾳ Σκνίπα χρηματικὰ ποσά, ἅτινα μετέβαινον νὰ καταβροχθισθῶσιν ἐν τῷ ταμείῳ τοῦ ἐκμισθωτοῦ τῶν παιγνίων οἱαδήποτε ἡγεμονίας.

Τὸ ποσὸν τῶν ἐπιχορηγήσεων τούτων ἐποίκιλλε κατὰ φυσικὸν λόγον ἀναλόγως τῆς περιουσίας τῆς Τζιτζίκας. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Προυνεβὼ εἶχε καταστῆ ἐπιβλητικόν, καθότι οὐχὶ πλέον τῶν ἑκατὸν, ἀλλὰ τῶν χιλίων φράγκων γραμμάτια ἦσαν τὰ πρὸς τὴν εἰς Μόναχον ἄγουσαν κατευθυνόμενα. Ἀλλ' εἰς μάτην ἡ ἀρχαία παίκτρια ἐτελειοποίει τοὺς χαρτοπαικτικοὺς συνδυασμούς, οὓς ἐκληροδότησεν αὐτῇ ὁ φίλος της κυβιστὴς, θανὼν ἄνευ ἐπιτυχίας τοῦ σκοπουμένου, διότι, καίτοι τῶν πολεμεφοδίων ὄντων ἤδη ἀφθονωτέρων, πᾶσαι αὐτῆς αἱ ἐπιθέσεις κατέληγον εἰς ἧτταν.

Εἰς τρόπον ὥστε πρωΐαν τινὰ ἡ Κυρία Σκνῖπα, γνωστοτέρα ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς κυβείας ὑπὸ τ' ὄνομα μήτηρ Ὀλυμπία, ἀπεβιβάσθη ἐν τῷ ὡραίῳ οἰκήματι τῆς λεωφόρου Μεσσήνης, ἔνθα ἡ μονογενὴς θυγάτηρ της οὐδόλως ἀνέμενεν αὐτήν.

Ἀφικνεῖτο δ' ἄνευ χρημάτων οὔτε ἀποσκευῆς, καθότι ὁ ξενοδόχος τῆς Κονδαμίνης ἔσχε τὴν ἀγροικίαν νὰ κατακρατήσῃ τὸ κιβώτιόν της· ἀλλ ἦν πλήρης ἐλπίδων καὶ πεποιθήσεως ἐπὶ τῆς ἀνεξαντλήτου ἀναθότητος τῆς πεφιλημένης αὐτῇ Ἀντωνίας.

Ἡ ἄφιξις αὕτη ἐπισυνέβη ἀκριβῶς τῇ ἐπιούσῃ τῆς ἀνὰ τὸ Βουζιβὰλ ἐκδρομῆς ἐκείνης καθ' ἣν ὁ δὸν Μανουὴλ Ρίος Τίντος συνωμολόγησε μακροχρόνιον μετὰ τῆς Τζιτζίκας σύμβασιν, ὑποκειμένην ὅμως εἰς διάλυσιν, ἐν περιπτώσει ὑπερτέρας ἀνάγκης.

Ὅθεν ἡ Κυρία Σκνῖπα εἰς κακὴν κατέφθανε στιγμὴν, καθόσον ἐν τῷ βίῳ τῶν νεανίδων τοῦ συρμοῦ αἱ μεταβολαὶ δέον νὰ διεξάγωνται πάντοτε μετ' ἰδιαζούσης μερίμνης.

Οἱ προστάται διαδέχονται μὲν ἀλλήλους, ἀλλὰ καὶ δὲν ὁμοιάζουσι. Πρέπει νὰ μελετηθῇ ὁ τρόπος τῆς πρὸς τὸν νέον εὐαρεστήσεως, ἡ δὲ μετὰ τοῦ προηγουμένου προσκτηθεῖσα πεῖρα οὐδέποτε σχεδὸν εἰς οὐδὲν συμβάλλει πρὸς τὴν τοιαύτην ἐπίτευξιν. Ὅθεν ἡ Ἀντωνία διετέλει ἐν πλήρει κρίσει.

Τοσούτῳ δὲ μᾶλλον, καθόσον ὁ δὸν Μανουὴλ ἦν ἧττον εὐμεταχείριστος τοῦ μειλιχίου Προυνεβὼ, διότι ὁ μὲν συμβολαιογράφος ἔδιδεν ἀνυπολογίστως, ὁ δὲ Βραζιλιανὸς ἐφαίνετο διατεθειμένος ν' ἀμυνθῇ. Ὁ ὑπερωκεάνειος εὐπατρίδης καλῶς ἠπίστατο μέχρι πόσου ἐβούλετο νὰ προβῇ. Ἦν ἀνὴρ ἱκανὸς νὰ ὁρίσῃ μέσον τινὰ ὅρον, μετ' αὐτοῦ δὲ δὲν ὤφειλέ τις νὰ ὑπολογίζῃ ἐπὶ τῶν ἀπροόπτων.

Διαφθαρεῖσα ὑπὸ τοῦ λευκὸν περιδεδεμένου λαιμοδέτην σπατάλου, ὃν ἔπεμψε νὰ θρηνήσῃ ἐπὶ τοῖς ἁμαρτήμασιν αὐτοῦ εἰς Βελγικήν, ἡ Τζιτζίκα ἀρκετὰ βαρέως ἔφερε τὴν δίαιταν, εἰς ἣν ὁ κ. Ρίος Τίντος προυτίθετο νὰ ὑποβάλῃ αὐτήν· ἀλλ' ἐν τούτοις ὑπέμενε.

Συνεπῶς δὲν ἔκρινεν εὔλογον νὰ τῷ ἀνακοινώσῃ τὴν ἐκεῖσε ἐγκατάστασιν τῆς κυρίας μητρός της, ἥτις ἔλαβεν ὑπὸ τὴν κατοχήν της κοιτῶνα καὶ κομμωτήριον κατὰ τὴν ἄκραν τοῦ οἰκήματος, προνοήσασα σύναμα νὰ ἐγκαθιδρύσῃ παρ' αὐτῇ καὶ τὴν φορητὴν ρουλέττα ν, ἧς ὁ δίσκος εἶχεν ἀναρπάσει τοὺς ἐσχάτους πόρους τοῦ Προυνεβώ.

Ἡ σεβασμία χήρα διήρχετο τὰς ἡμέρας καὶ νύκτας αὐτῆς ἐπιχειροῦσα πειράματα ἐπὶ τοῦ περιῤῥήμου συστήματός της διὰ φασήλων, ἀντὶ χρυσῶν λουδοβικείων, καὶ δὲν παρηνώχλει τὴν θυγατέρα της ἀσχολουμένην νὰ συμπληρώσῃ τὴν κατάκτησιν τῆς Βραζιλίας.

Ἀλλ' οὐδέποτε δυστύχημα ἐπέρχεται καθ' ἑαυτό. Ὀκτὼ ἡμέρας μετὰ τὴν ἐκ συνθήκης ἕνωσίν της ἡ Ἀντωνία εἶχε καταπέσει ἀσθενής. Ἡ χαρμόσυνος κόρη δὲν ἦδε πλέον, οὔτε ποσῶς ἐγέλα. Εἶχεν ἀπολέσει τὴν φαιδρότητα συγχρόνως μετὰ τῆς ὀρέξεως αὐτῆς. Ὀξεῖαι ἡμικρανίαι κατεκράτουν αὐτὴν ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας ἐπί τινος ἐπιμήκους ἕδρας, ἡ ἀδιαθεσία δ' αὕτη, ἣν τὸ κατ' ἀρχὰς δὲν ἔλαβεν ὑπὸ σπουδαίαν ἔποψιν, ἤρξατο νὰ τῇ ἐμβάλλῃ ἀνησυχίας.

Ὁ ἰατρὸς δὲν ἐξήνεγκε μὲν εἰσέτι σαφῆ γνώμην, πλὴν αἱ ἀνακινήσεις τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ μετὰ πᾶσαν ἐπίσκεψιν δὲν ἦσαν καθησυχαστικαί. Εἶχε διατάξει τὴν πλέον ἀπόλυτον ἀνάπαυσιν, ἀλλ' ἡ διαταγὴ αὕτη δὲν εὐηρέστει τὴν Τζιτζίκαν, οὐδέποτε συναισθανθεῖσαν μείζονα τὴν ἀνάγκην νὰ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν τὸ σθένος τῶν θελγήτρων της.

Νὰ μένῃ κατάκλειστος ἐντὸς τοῦ θαλάμου της ἐνῷ αἱ συνάδελφοι αὐτῆς προητοίμαζον τὰς στολάς των ἵν' ἀπέλθωσιν εἰς Τρουβίλλην, τὸ τοιοῦτον ἦν ἡ σκληροτέρα τῶν βασάνων. Πρὸς ἐπίμετρον δὲ τῆς δυστυχίας, δὲν ἠδύνατο κἂν ν' ἀπαιτήσῃ ὅπως ὁ δὸν Μανουὴλ μετατραπῇ εἰς νοσοκόμον καὶ τῇ κρατῇ συναναστροφήν, καθόσι ὁ εὐγενὴς οὗτος ξένος εἶχεν ἔλθει εἰς Γαλλίαν πρὸς τέρψιν, ὁ δὲ μετὰ τῆς Ἀντωνίας σύνδεσμός του οὐδὲν εἶχε τὸ αἰσθηματικόν. Ἐφρόνει, ὡς πάντες οἱ ὅμοιοι αὐτῷ, ὅτι ἡ εὐειδὴς γυνὴ προώρισται νὰ ἐπιδείκνυται εἰς τὸ Δάσος, εἰς τὸ θέατρον καὶ εἰς τὰ θαλάσσια λουτρὰ, καὶ ὅτι ἦν ἀνωφελὲς νὰ δαπανῶνται πολλὰ χρήματα ὑπὲρ ἐρωμένης μηδενὶ ὁρατῆς οὔσης, καὶ ὅτι πρὸς ἀσθενῆ ὀφείλονται μόνον περιποιήσεις.

Κατὰ τὰς περιποιήσεις δὲ ταύτας οὐδόλως ἐφειδωλεύετο, ἐρχόμενος καθ' ἑσπέραν ἐν τῇ λεωφόρῳ Μεσσήνης μεταξὺ τῆς ὥρας τοῦ γεύματος καὶ τοῦ ἐν τῇ λέσχῃ παιγνίου, ἀποστέλλων δ' αὐτῇ ἄνθη καὶ πρωΐμους καρποὺς, ἐξ ὧν τὰ μὲν ἄνθη ἐπηύξανον τὴν ἡμικρανίαν τῆς Ἀντωνίας, τὰ δὲ ροδάκινα τοῦ Μοντεέιλ καὶ αἱ σταφυλαὶ τοῦ Φοντενεβλὼ ἦσαν αὐτῇ ἀπρόσιτοι εἰς γεῦσιν. Ταῦτα δὲ ἦσαν πάντα τὰ ἐκ μέρους του. Ἀπέφευγε τὰς σπουδαίας συνδιαλέξεις, ἃς ἄλλως τε ἡ τάλαινα κόρη δὲν ἦν εἰς θέσιν νὰ θέλῃ, καίτοι διακαῶς ἐφιεμένη τοῦ τοιούτου, ἄτε τῶν χρηματικῶν ἀναγκῶν μὴ ἐλλειπουσῶν ἐξ αὐτῆς. Ὁ Προυνεβὼ ἀφῆκε μὲν αὐτῇ μεγαλοπρεπῶς συνεσκευασμένον οἶκον, ἵππους, ὀχήματα καὶ λαμπρὰ κοσμήματα. ἀλλὰ τὸ δι' ὀστράκων πεποικιλμένον κομψὸν χρηματοκιβώτιον, ἐν ᾧ ἀπεταμίευε τὰς οἰκονομίας της, δὲν περιεῖχε πλέον οὔτε χίλια φράγκα εἰς μετρητά.

Μικρὸν δὲ κατὰ μικρὸν ἡ ἀπομόνωσις περιέβαλλεν αὐτήν.

Ὁ Ἐσκανδεκᾶς δὲν ἐφαίνετο πλέον ἀπὸ τῆς ἀποτυχίας τῆς Ζαϊρέττης, φόβῳ μὴ ἡ πρωταγωνίστρια ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ λογοδοσίαν τῶν λογαριασμῶν. Οἱ δὲ λοιποὶ συνδαίτορες τῆς πρώτης παραστάσεως ἀπέφευγον αὐτὴν οἱ μὲν ἐκ συστολῆς, οἱ δ' ἐκ περισκέψεως. Φήμη ἤρξατο διαδιδομένη ὅτι ἡ Τζιτζίκα ἔπασχε σπουδαίως τὴν ὑγείαν, καὶ ὅτι οὐδέποτε θ' ἀνεπετάννυεν εἰς τὸ ἔξῆς τὰς πτέρυγάς της.

Ὁ Μέτελλος εἶχεν ἔλθει ἅπαξ καὶ φαιδρύνει αὐτὴν στιγμιαίως διὰ τῆς ἀφηγήσεως σκανδαλωδῶν γεγονότων, ἀλλὰ δὲν ἀνεφάνη ἔκτοτε. Ἡ Ζελία, καὶ αὐτὴ ἡ πιστὴ Ζελία εἶχεν ἐξαφανισθῇ, ἐπὶ τῇ προφάσει ἐγγραφῆς καλούσης αὐτὴν νὰ ᾖσῃ διαρκούσης τῆς περιόδου ἐν τῷ ἐθνικῷ τῆς Διέππης θεάτρῳ. Ἡ δὲ Ροζίνα πε-

ριωρίζετο ν' ἀποστέλλῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πρὸς λῆψιν πληροφοριῶν περὶ τῆς νεαρᾶς φίλης της. Ἡ λαμπρὰ Ἀντωνία κατήντησεν εἰς μόνην τὴν συναναστροφὴν τῆς ἀμφιπόλου της.

Ὑπῆρχε μὲν ἡ μήτηρ της, οὐ μακρὰν διαβιοῦσα, ἥτις ἀνὰ πᾶσαν πρωΐαν τῇ ἐπεδαψίλευεν ἐνδείξεις τρυφερότητος ἀναμίκτους μετὰ σοφῶν συμβουλῶν· ἀλλ' ἡ Ἀντωνία φοβουμένη μὴ συναντηθῇ ὑπὸ τοῦ ὀν Μανουὴλ, δὲν ἐπεζήτει νὰ τὴν προσελκύσῃ παρ' ἑαυτῇ. Καὶ ἡ χήρα Σκνῖπα, τὸ ἐπ' αὐτῇ, ἐπρυτίμα μᾶλλον νὰ καταναλίσκῃ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς της εἰς κατάδειξιν τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ παικτικοῦ συστήματός της πρός τινας ἀρχαίας παικτρίας στρατολογηθείσας ὑπ' αὐτῆς ἐν ταῖς παρισιναῖς τριόδοις. Συνήθροιζε δὲ τὰς συναναστροφάς της ταύτας ἐντὸς τοῦ κιτρίνου κομμωτηρίου, ἔνθα ἀπηντῶντο ἐκγυμνωθεῖσαι βαρωνίδες καὶ ἄεργοι μαθηματικαί, ὧν αἱ δυσπερίγραπτοι στολαὶ θὰ ἐκίνουν τὴν γραφίδα τινὸς ἐπὶ τῶν πραγματικοτήτων ζωγράφου.

Ἐντούτοις τῆς δυστήνου Τζιτζίκας ἡ ὑγεία οὐδαμῶς ἐβελτιοῦτο, ἀλλ' ἀπεναντίας ἠσθάνετο φρικώδη κόπωσιν. Τὸ δέρμα αὐτῆς κατεστίζετο δι' ἐρυθρῶν κηλίδων, ἐνίοτε δὲ τῇ ἐφαίνετο ὅτι τὸ πρόσωπόν της ἐξωγκοῦτο καὶ ἡ κεφαλὴ καθίστατο ὑπερβαλλόντως βαρεῖα.

Ἐπήρχοντο αὐτῇ ροπαὶ πρὸς τύψεις καὶ πένθιμοι φαντασίαι. Αὐτὴ ἡ μηδέποτε σκεφθεῖσα περὶ τῆς ἐπαύριον, ἀνελογίζετο ἤδη τὸν θάνατον. Κατήντησε δὲ νὰ ἐρωτᾷ τὴν ἀμφίπολόν της ἂν δικαιοῦταί τις νὰ κηδευθῇ διὰ λευκοῦ πένθους, ὅταν δὲν ἦναι ἔγγαμος καὶ παρέβη τὰ κοινωνικὰ καθήκοντα.

Ἡμέραν ὅμως τινὰ, μὴ ὑπομένουσα πλέον, συνέλαβε τὴν ἰδέαν ὅτι οὐδέποτε ἰαθήσεται ἂν ἐξακολουθήσῃ νὰ μὴ βλέπῃ οὐδένα καὶ ν' ἀκολουθῇ τὰς διατάξεις βαθμοφόρου ἰατροῦ τῆς ἀκαδημίας. Τοὐντεῦθεν, νὰ ζητήσῃ συμβουλὰς παρ' ὑπνοβάτιδος καὶ νὰ προσκαλέσῃ τοὺς φίλους της εἰς ἄριστον, ἓν ὑπελείπετο αὐτῇ βῆμα.

Ἤρξατο ἀποστέλλουσα πρὸς ἀναζήτησιν προσώπου τοῦ φύλου της, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τῆς τάξεώς της, γυναικὸς ἐμπειρικῆς, εὐλόγως ἄνευ διπλώματος, ἥτις τῇ παρέσχεν ἀρίστας συμβουλὰς ἐν δυσχερέσι περιστάσεσιν. Ἀκολούθως δ' ἔγραψε δύο ἐπιστολάς, ἀμφοτέρας ἐμπνευσθείσας ὑπὸ τῆς αὐτῆς προνοίας, ὑπὸ σταθερᾶς ἰδέας καταλαβούσης τὸ πνεῦμα αὐτῆς καὶ μεγάλως συμβαλλούσης εἰς διατάραξιν τῆς ἡσυχίας της· ἰδέας ἀξιεπαίνου, ἣν πλεῖσται ἄλλαι νεάνιδες δὲν θὰ συνελάμβανον.

Ἐσκέφθη πολὺ ἀφότου ἠσθένησεν, αἱ δὲ σκέψεις αὐτῆς αὗται κατέληγον ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς τὴν μετάνοιαν. Δὲν μετεμέλετο μὲν εἰσέτι ἐπὶ τῷ ὅτι διήγαγεν εὐφρόσυνον βίον, ἀλλὰ κατεμέμφετο ἑαυτῆς ἐπὶ τῷ ὅτι ἐξώθησεν εἰς ἀπώλειαν δυστυχῆ τινα οὐδὲν ἄλλο ἢ εὐεργεσίας παρασχόντα αὐτῇ. Ἀνεμιμνήσκετο τῆς διαλέξεως, ἣν ἔσχε μετὰ τοῦ Σουκαρριὲρ ἐνώπιον τοῦ Καφφενείου τῆς Εἰρήνης· ἀνελογίζετο ἐκεῖνον τὸν κόμητα Μωγὰρ, τὸν παρὰ τοῦ Προυνεβὼ, δηλαδὴ παρ' αὐτῆς τῆς ἰδίας καταστραφέντα, καθότι αἱ ἑξακόσιαι χιλιάδες φράγκων ἐδαπανήθησαν πρὸς πληρωμὴν τῆς πολυτελείας της· διεσκέπτετο δὲ καθ' ἑαυτὴν ὅτι, ἂν ἀπέθνησκεν, ὁ Θεὸς θὰ ἐξιλεοῦτο διὰ τῆς ἀποδόσεως ἔστω καὶ μέρους αὐτῶν πρὸ τῆς ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἀπελεύσεώς της.

Αὕτη δὲν ἦν εἰσέτι ἡ ἁπλῆ σκέψις, ἀλλ' ἦν ἐφίετο νὰ καθυποβάλῃ ὑπὸ τὴν κρίσιν τοῦ Φρεδὸκ, ἀνδρὸς ἐμπνέοντος αὐτῇ ἐμπιστοσύνην, καὶ ὃν ἰδιαζόντως ὑπελήπτετο.

Οὗτος ἦν ὄντως φίλος ἀφιλοκερδὴς, διότι, καίτοι αὐτῷ ὤφειλε τὴν νέαν τύχην της, οὐδέποτε ἐπεζήτησε νὰ μετέλθῃ πρὸς αὐτὴν ἐρωτικοὺς τρόπους. Σπανίως μὲν τὸν ἔβλεπεν, ἀλλὰ τὸν εὕρισκε πάντοτε ὁσάκις εἶχε χρείαν αὐτοῦ.

Ὅθεν ἡ πρώτη ἐπιστολὴ ἀπηυθύνθη τῷ Φρεδὸκ, ἵνα δι' αὐτῆς τὸν παρακαλέσῃ νὰ προσέλθῃ τὸ ταχύτερον. Ὅπως δὲ τὸν παραπείσῃ, ἔγραφεν αὐτῷ ὅτι ἐπεθύμει νὰ τῷ λαλήσῃ περὶ τοῦ Προυνεβὼ, μηδαμῶς ἀμφιβάλλουσα ὅτι τὸ τοιοῦτον ἦν τὸ ἀσφαλέστερον μέσον ὅπως τὸν προσελκύσῃ παρ' αὐτῇ.

Ὁ Φρεδὸκ, ὅλος βεβυθισμένος ἐν τῷ μίσει του, ἐφίετο μεγάλως ὅπως ὁ Προυνεβὼ ἢ οἱ αὐτῷ ἐνδιαφερόμενοι μὴ ἀποδώσωσι τὴν περιουσίαν τοῦ κόμητος Μωγὰρ, δὲν θὰ παρέβλεπε δὲ τὴν εὐκαιρίαν νὰ μάθῃ ὁποίαν τινὰ φορὰν ἐλάμβανον αἱ ὑποθέσεις τοῦ καταστραφέντος ἐκείνου συμβολαιογράφου. Ἐφρόνει βεβαίως ὅτι ἂν αὗται ἔβαινον πρὸς συμβιβασμὸν, θὰ εἶχεν ἐκεῖνος πληροφορήσει περὶ τούτου τὴν φιλτάτην αὐτῷ Τζιτζίκαν.

Ἡ Ἀντωνία ἐπεθύμει ὡσαύτως ν' ἀρυσθῇ πληροφορίας καὶ ἄλλοθεν, πρὸ τῆς ἀποδόσεως. Διεπυνθάνετο ἑαυτὴν ἂν ὁ κ. Μωγὰρ θ' ἀπεδέχετο ἀπότισιν ἐκ τῶν χειρῶν γυναικὸς ὡς αὐτήν. Τῇ ἐφαίνετο μάλιστα ὅτι ὁ συνταγματάρχης εὐκρινῶς ἐπεβεβαίωσεν αὐτῇ τὸ ἐναντίον. Ἡ τάλαινα νεᾶνις ἐκέκτητο λίαν ἀτελεῖς γνώσεις περὶ τοῦ τί ὀφείλει καὶ τί δύναται νὰ πράξῃ εὐπατρίδης ἐν πορνομοίᾳ περιπτώσει. Διενοήθη τὸ κατ' ἀρχὰς ν' ἀποταθῇ πρὸς αὐτὸν τὸν Σουκαρριὲρ, ἀλλ' ἀμφέβαλλεν ἂν οὗτος ἤθελε συγκατανεύσει νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ. Εἶτα δὲ ὁ Σουκαρριὲρ ἐφόβιζέ πως αὐτὴν, καὶ οἱ ἀπότομοι τρόποι του ἐνέβαλλον αὐτῇ συστολήν. Ἠσθάνετο ἐστενοχωρημένη ὁπόταν τὴν ἠτένιζε διὰ τῶν μεγάλων διαυγῶν ὀφθαλμῶν του, τῶν δυναμένων νὰ διογινώσκωσι τὰς ὑστεροβουλίας, ἃς αἱ γυναῖκες ὑποκρύπτουσιν ὑπὸ γελόεσσαν φυσιογνωμίαν.

Ὁ Γούης Βωτροῦ ἦν ἧττον αὐστηρᾶς ὄψεως καὶ μᾶλλον εὐχερὴς ἢ ὁ θεῖος αὐτοῦ. Διαβιώσας ἐνδελεχῶς ἐν Παρισίοις ἐγίνωσκε νὰ κατανοῇ πάσας τὰς ἀδυναμίας τῶν δυστυχῶν ἐκείνων πεπτωκότων πλασμάτων. Συνεχώρει τὰς καταπτώσεις των, καὶ ἦν ἐσαεὶ ἕτοιμος νὰ τείνῃ αὐτοῖς τὴν χεῖρα, ὁπόταν προσεπάθουν ν' ἀνεγερθῶσι. Πλέον ἢ ἅπαξ ἔτεινε τὴν χεῖρα τῇ Τζιτζίκᾳ, καίπερ οὐδέποτε ὑπαρξάσῃ ἢ μόνον φίλῃ του καὶ μετρίως ἀρεσκούσῃ αὐτῷ. Ὅθεν δὲν θ' ἀπεποιεῖτο νὰ τὴν ἀκούσῃ καὶ νὰ τὴν συμβουλεύσῃ. Ἐλέγετο μὲν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ νυμφευθῇ, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον ἦν περιαδομένη φήμη, ἡ δ' Ἀντωνία ἔγραψεν αὐτῷ ὅπως ἔγραψε καὶ τῷ Φρεδὸκ, λέγουσα δηλαδὴ ὅτι μεγάλως θὰ τῷ ηὐγνωμόνει ἂν προσήρχετο παρ' αὐτῇ

Ἡ πρόσκλησις ἐγένετο ἐπικαίρως, καθότι πρὸ δέκα ἡμερῶν, ὅτε πάντες ἐπίστευον εἰσέτι ἐπὶ τὴν τελευτὴν τοῦ Ἐστελὰν, ὁ Γούης δὲν θὰ διεταράσσετο βεβαίως ὅπως κομίσῃ παραμυθίας εἰς πλάσμα, ὑπὲρ οὗ ὁ πατὴρ τῆς Μαγδαληνῆς δὲν εἶχεν εὐαρέστους ἀναμνήσεις. Ἀλλὰ τὰ πράγματα μεγάλως παρήλλαξαν. Ὁ Γούης εἶχε παραιτηθῇ ἑκουσίως τοῦ νὰ ἐπανίδῃ τὴν ἀξιολάτρευτον νεαρὰν γυναῖκα, μεθ' ἧς ἠδυνάτει εἰς τὸ ἑξῆς νὰ συζευχθῇ. Καταταχθεὶς δὲ ὡς ἁπλοῦς στρατιώτης, ἐδύνατο, πρὸ τῆς εἰς Ἀφρικὴν ἀναχωρήσεώς του, νὰ θυσιάσῃ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας ὑπὲρ τῆς Ἀντωνίας, ἀγγελλούσης αὐτῷ ἀνακοίνωσιν σχετιζομένην πρὸς τὸν Προυνεβώ.

(ἀκολουθεῖ.)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΖΗΛΟΤΥΠΙΑ

Ἐρανιζόμεθα ἐκ τῆς παρισινῆς ἐφ' μερίδος «Βολταίρου» τὸ ἀνόλουθον ἀνέκδοτον, ἀφηγηθὲν ἑνὶ τῶν συντακτῶν της ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἐνδιαφερομένου, τοῦ γνωστοῦ δηλονότι συγγραφέως Φερδινάνδου Φάβρου.

— Μετέβην ἡμέραν τινὰ—αὐτὸς ὁ κ. Φάβρος ἀφηγεῖται—νὰ συνδιαλεχθῶ ἐπὶ μικρὸν παρά τινι τῶν ἀρχαίων ἀγαθῶν φίλων μου, ἐφημερίῳ ἐν μικρᾷ κώμῃ, ἐπικρατοῦντος καιροῦ φρικώδους.

— Τώρα πλέον δὲν θὰ φύγῃς, μοὶ εἶπε· μεῖνον νὰ γευματίσῃς μετ' ἐμοῦ. Ἐπειδὴ ἀκριβῶς τώρα μοὶ ἐκόμισαν λαγωὸν, φρονῶ ὅτι δὲν ἠδύνασο νὰ ἐπιτύχῃς καλλιτέραν περίστασιν.

Ἀφέθην νὰ ἐνδώσω εἰς τὸν πειρασμόν. Ὁ λαγωὸς ἦν παρεσκευασμένος ἐξαισίως. Ἐσπείσαμεν δ' αὐτὸν δι' ἱκανῶν δόσεων οἴνου τοῦ Φροντινιὰν, ἀποσταλέντος ὑπὸ γηραιᾶς ἐξαδέλφης ἐκεῖ που ἀμπελῶνας κεκτημένης. Οὕτω, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ συνδαίτορες ἄρχονται στηρίζοντες τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ θέτοντες συγχρόνως τὴν ζάκχαριν ἐντὸς τοῦ καφφέ των, διετελοῦμεν εἰς λίαν εὐάρεστον εὐθυμίαν.

— Ἄκουσον, μοὶ εἶπεν ὁ ἀμφιτρύων μου

περιστρέφων τὸ κοχλιάριον ἐντὸς τοῦ κυαθίσκου του, πρέπει νὰ μοὶ ἐξομολογηθῇς. Ὑπάρχει τὶ τὸ διαταράττον με. Γινώσκεις ὅτι ἤμην πάντοτε ἐν τῇ μαθήσει ἰσχυρότερός σου. Ἐν τῷ ἱεροσπουδαστηρίῳ σοῦ ὑπερτέρουν καθ' ὅλα τὰ θέματα.

— Βεβαίως, ἐπέφερον.

— Ἐ λοιπόν! εἰπέ μοι εἰλικρινῶς, σὺ αὐτὸς συντάττεις τὰ βιβλία σου;

— Τί σὲ ἄγει νὰ ὑποθέσῃς...;

— Ὁ ἐφημέριος Κ...ἀφηγήθη ἡμῖν ὅτι μετέβης εἰς Παρισίους, ὅτι ἐνυμφεύθης γυναῖκα πλουσίαν καὶ εὐφυᾶ, καὶ ὅτι αὕτη συγγράφει τὰ ἔργα σου.

— Ἄκουσον, φίλε μου· μέλλω νὰ σοὶ ἐκμυστηρευθῶ σπουδαίαν ἀνακοίνωσιν. Μόνον δὲ δός μοι τὸν λόγον τῆς τιμῆς σου οὐδὲ λέξιν ν' ἀναφέρῃς εἰς ψυχὴν ζῶσαν. Ἐὰν τὸ τοιοῦτο διαδοθῇ, καταστρέφεται ἡ ὑπόληψίς μου, καὶ πᾶς τις θὰ μοῦ καταγελάσῃ ἐν Παρισίοις.

— Μὴ φοβῆσαι· δύνασαι νὰ βασισθῇς ἐπὶ τῆς ἐχεμυθίας μου.

— Εἶναι κάπως ἀλγεινὸν νὰ τὸ εἴπω· λοιπὸν, μάλιστα, εἶχες δίκαιον, διότι ἡ σύζυγός μου συγγράφει τὰ πονήματά μου.

— Ἄ! ἀνεφώνησεν ὁ ἀξιόλογος ἄνθρωπος, καταθέτων τὸν κυαθίσκον τοῦ καφφέ του, ὃν κατέπιεν ἀμυστὶ, ὅπως ὑποκρύψῃ μειδίαμα εὐαρεσκείας, μοὶ παρέχεις ἀληθῆ εὐχαρίστησιν, διότι κατανοεῖς ὅτι εἰς ἐμὲ, ὅστις πάντοτε σὲ ὑπερέβαινον, θὰ περιεποίει μέγα ἄλγος βλέποντα ἐμαυτὸν ὑποδεέστερόν σου.

Ο ΦΕΡΕΝΚ ΡΕΝΥ

—

Ἐν τῷ φρενοκομείῳ τῆς Πέστης ἀπεβίωσε πρό τινων ἡμερῶν ὁ Φερὲνκ Ρένυ, εἷς τῶν ἡρώων τῆς οὐγγρικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1848 49. Ὁ Ρένυ ἦτο παράφρων ἀπὸ 36 ἐτῶν, ἡ δ' αἰτία τῆς διαταράξεως τῶν φρενῶν του εἶναι φοβερά. Ὁ Ρένυ ἦτο δημοδιδάσκαλος καθ' ἣν ἐποχὴν ἐξερράγη ἡ ἐπανάστασις. Ἀμέσως ἐγκατέλιπε τὴν διδασκαλικὴν ἕδραν καὶ κατετάχθη ἐν τῷ στρατῷ ἀφεὶς ἐν τῷ χωρίῳ του τὴν μητέρα, τὴν ἀδελφὴν καὶ τὴν μνηστήν του. Αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τῶν Αὐστριακῶν ἔν τινι μάχῃ ἤχθη εἰς τὸ γενικὸν στρατηγεῖον αὐτῶν. Ὁ στρατηγὸς Χαϋνὼ ἠρώτησεν αὐτὸν ποῦ εὑρίσκετο τὸ κύριον σῶμα τῶν οὐγγρικῶν δυνάμεων. Ἀλλ' ὁ Ρένυ ἐτήρει σιγήν· οὔτε ἀπειλαὶ, οὔτε ὑποσχέσεις ἔπεισαν αὐτὸν νὰ προδώσῃ τοὺς συμπολίτας του. Ὁ στρατηγὸς μετεπέμψατο τότε τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Ρένυ.

— Φερὲνκ Ρένυ, εἶπε μετὰ τόνου αὐστηροῦ, ἐὰν ἐξακολουθῇς σιωπῶν, θὰ διατάξω νὰ τυφεκίσωσι τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφήν σου.

Ἀλλ' αἱ γενναῖαι αὗται γυναῖκες τῆς Οὐγγαρίας ἀντὶ νὰ προτρέψωσι τὸν πολεμιστὴν νὰ προδώσῃ τοὺς συμπολεμιστάς του καὶ τὴν πατρίδα του ὅπως μὴ ἀπολέσωσι τὴν ζωὴν, τοὐναντίον ἐξώρκισαν αὐτὸν νὰ μὴ ὁμιλήσῃ καὶ οὕτως εἰς ἓν νεῦμα τοῦ στρατηγοῦ Χαϋνὼ ἐτυφεκίσθησαν.

Τότε ὁ στρατηγὸς διέταξε νὰ ὁδηγήσωσιν ἐνώπιόν του τὴν μνηστὴν τοῦ Ρένυ.

— Φερὲνκ Ρένυ, εἶπεν· εἶδες τί ἔπαθον ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφή σου· ἡ αὐτὴ τύχη ἀναμένει καὶ τὴν μνηστήν σου, ἐὰν μὴ ὁμιλήσῃς.

Ὁ Ρένυ ἐσιώπα.

Πλὴν ἡ μνηστή του δὲν εἶχε τὴν γενναιότητα τῶν ἄλλων γυναικῶν. Τρόμος κατέλαβεν αὐτὴν ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τοῦ θανάτου καὶ ἐναγκαλισθεῖσα τὸν μνηστῆρά της καὶ εἰς τοὺς πόδας του πεσοῦσα ἱκέτευεν αὐτὸν νὰ ὁμιλήσῃ.

— Ὁμίλησον, Φερὲνκ! Ἰδὲ, εἶμαι νέα, σὲ ἀγαπῶ, μὴ μ' ἀφίνῃς νὰ μὲ φονεύσωσιν! Ἐὰν ὁμιλήσῃς, θὰ σώσῃς καὶ σὲ καὶ ἐμέ. Ὅταν δὲ ἀφεθῶμεν ἐλεύθεροι, θ' ἀναχωρήσωμεν ἀμέσως, θὰ ὑπάγωμεν μακρὰν, θὰ ζήσωμεν εὐτυχεῖς! Ὁμίλησον, ἀγαπητέ μου Φερὲνκ, σώσον τὴν μνηστήν σου, ἥτις σὲ ἀγαπᾷ, ἣν ἀγαπᾷς, μὴ μὲ καταδικάζῃς εἰς θάνατον!

Ὁ Ρένυ ἐξηκολούθει σιωπῶν.

Ἡ νεαρὰ μνηστή του ἥρπασε τὰς χεῖράς του καὶ κατησπάζετο αὐτὰς ὡς ὁ ναυαγὸς κρατεῖ ἓν τῶν συντριμμάτων τοῦ πλοίου, ἐξ οὗ κρέμαται ἡ σωτηρία του.

Ὁ Ρένυ κατεπνίγετο ὑπὸ τῶν λυγμῶν ἀλλ' οὐδὲν ἔλεγεν. Αἴφνης ἀπώθησε τὴν κόρην καὶ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον. Ἡ ταλαίπωρος ἐξηκολούθει ἱκετεύουσα αὐτὸν καὶ προσέπεσεν αὖθις εἰς τοὺς πόδας του ὀλοφυρομένη.

Ὁ Ρένυ ἐτήρει σιγήν.

Οἱ στρατιῶται ἥρπασαν τὴν κόρην.

— Ἔσο κατηραμένος, ἀνεφώνησεν αὕτη, στραφεῖσα διὰ τελευταίαν φορὰν πρὸς τὸν Ρένυ. Ἔσο κατηραμένος· σὺ μὲ φονεύεις, σὺ εἶσαι ὁ δολοφόνος μου!

Ὁ Ρένυ ἵστατο ἀκίνητος ὡς ἄγαλμα.

Ὅτε ἔληξεν ἡ φρικώδης αὕτη σκηνὴ, οἱ στρατιῶται συλλαβόντες τὸν Ρένυ ὡδήγησαν αὐτὸν εἰς τὴν φυλακήν· ἀλλ' ἐκεῖ παρετήρησαν ὅτι ἦτο παράφρων

ΜΕΣΟΝ ΠΡΟΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑΝ ΤΗΣ ΦΘΙΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΧΟΛΕΡΑΣ

—

Καὶ ἀσχολοῦνται ἔτι νὰ ἀνακαλύψωσι τὸ φάρμακον τὸ θεραπεῦον τὴν φθίσιν καὶ τὴν χολέραν! Ἀλλὰ τὸ ζήτημα ἐλύθη. Σοφός τις δόκτωρ ἐδημοσίευσεν ἐπ' ἐσχάτων ὁλόκληρον πραγματείαν ἐν ᾗ διατείνεται ὅτι ἀνεῦρε τὸν φιλοσοφικὸν λίθον τῆς ἰατρικῆς, τὸ ἀλεξιτήριον δηλαδὴ πάσης ἀσθενείας, ἑπομένως δὲ καὶ τοῦ θανάτου φάρμακον. Τί δὲ νομίζετε ὅτι εἶναι τοῦτο; Τὸ ἁπλούστατον μαγειρικὸν ἅλας! Καὶ ἐπάγει πλεῖστα ὅσα παραδείγματα εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας, ἐξ ὧν βεβαιοῦται ἰδίως ὅτι εἶναι τὸ ἀλάθητον ἀντίδοτον κατὰ τοῦ χολεριοῦ ἰοῦ καὶ τὸ μόνον δυνάμενον νὰ ἀναστείλῃ τὴν πρόοδον τῆς φθίσεως.

Μεταξὺ πολλῶν παραδειγμάτων μνημονεύει καὶ νεανίου τινὸς πάσχοντος καὶ σχεδὸν ἑτοιμοθανάτου, οὗτινος ἡ οἰκογένεια ὅλη διεπεραιώθη εἰς τὸν ἄλλον κόσμον πρὸ αὐτοῦ, ἐκ τῆς αὐτῆς ἐπαράτου νόσου προσβληθεῖσα. Οἱ ἄλλοι ἰατροὶ παρῃτήθησαν πλέον πάσης θεραπείας, ἀλλ' ὁ ἐν λόγῳ δόκτωρ διέταξεν αὐτὸν νὰ πίνῃ ἐπὶ ἱκανὰς ἑβδομάδας ἁλμυρὸν ὕδωρ, ὑποσχόμενος τὴν πλήρη αὐτοῦ θεραπείαν. Ὁ ἀσθενὴς μετ' ὀλίγον ἐγένετο ἄφαντος. Παρῆλθεν ἔτος σχεδὸν ὅτε ἡμέραν τινὰ ἄνθρωπος, αὐτόχρημα κολοσσὸς, ἐπεσκέφθη τὸν ἰατρὸν ἐκδηλῶν τὴν ἄπειρον εὐγνωμοσύνην του.—Ἀλλὰ τίς εἶσθε; ἠρώτα οὗτος ἐν ἀπορίᾳ. Καὶ ἂν ὁ ἐπισκέπτης δὲν ἔλεγε τὸ ὄνομά του, οὐδέποτε ὁ ἰατρὸς θὰ ἐμάντευεν ὅτι εἶχεν ἐνώπιόν του τὸν παρὰ πάντων ἐγκαταλειφθέντα φθισικὸν, θεραπευθέντα τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἅλατος!

Ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς διατείνεται ὅτι καὶ ἀπὸ τῆς χολέρας δύναταί τις νὰ ἀπαλλαγῇ διὰ τοῦ αὐτοῦ φαρμάκου καὶ μνημονεύει ρώσσων χωρικῶν, οἵτινες, ἐν καιρῷ χολερικῆς ἐπιδημίας, παρέμειναν ἀπρόσβλητοι τῇ προσθήκῃ ἱκανῆς δόσεως ἅλατος εἰς τὸ γάλα ὅπερ ἔπινον.

Τὸ συμπέρασμα τοῦ ἐν λόγῳ ὑπομνήματος εἶναι ὅτι διὰ νὰ ζῇ τις ἀπηλλαγμένος παντὸς φόβου ἀσθενείας πρέπει νὰ πίνῃ ἐν διαλύσει καὶ εἰς δόσεις τοὐλάχιστον 20 γραμμάρια ἅλατος καθ' ἡμέραν, ἐν ἄλλοις λόγοις νὰ παστώνεται διὰ νὰ ζῇ καλῶς!

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἐν Καμερούν, τῇ νέᾳ ἐν Ἀφρικῇ γερμανικῇ ἀποικίᾳ, αὐτόχθων τις παρουσιάσθη πρὸς τὸν γερμανὸν ἱεραπόστολον καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ βαπτισθῇ. Ὁ ἱεραπόστολος ἠρώτησεν αὐτὸν πόσας συζύγους εἶχε.

— Δύο, ἀπήντησεν ἀμέσως ὁ Καμερούνιος.

— Ἄ, δὲν δύναμαι λοιπὸν νὰ σὲ βαπτίσω· ἡ χριστιανικὴ θρησκεία καὶ οἱ γερμανικοὶ νόμοι μίαν μόνην σύζυγον ἐπιτρέπουσι.

Μετά τινα χρόνον ὁ ἀφελὴς κάτοικος τοῦ Καμερούν ἐπέστρεψε παρὰ τῷ ἱεραποστόλῳ καὶ ἐπανέλαβε τὴν αἴτησίν του, προσθεὶς ὅτι δύναται νῦν νὰ γίνῃ χριστιανὸς, διότι εἶχε μίαν μόνον σύζυγον.

— Καὶ τί ἔγινεν ἡ ἄλλη; Ἠρώτησεν ὁ ἱεραπόστολος.

— Τὴν ἔφαγα! Ἀπήντησε μετ' ἀπαθείας ὁ χαριτωμένος οὗτος σύζυγος.

Γνωστὸν ὅτι πολλαχοῦ τῆς Ἀφρικῆς οἱ ἄγριοι σφάζουσι καὶ τρώγουσι τὰς γυναῖκάς των ὡς ἡμεῖς σφάζομεν μίαν ὄρνιθα ἢ ἕν πρόβατον.

×

Πρωτοφανὲς ἐργοστάσιον ἱδρύθη ἐπ' ἐσχάτων ἐν Παρισίοις· ἐργοστάσιον κατασκευάζον...αἰθίοπας! Διά τινος χημικῆς σκευασίας, ἀκινδύνου ὅλως εἰς τὴν ὑγείαν, οἱ λευκοὶ μεταβάλλονται ἐντὸς ἡμερῶν τινων εἰς μαύρους καὶ τοιουτοτρόπως εὑρίσκουσιν εὐκολώτερον θέσιν εἴτε ὡς ὑπάλληλοι καφενείων εἴτε ὡς ἀκόλουθοι ἐν τοῖς ἱπποδρομίοις· εἶναι μάλιστα ἐπιζήτητοι διότι ὁ συρμὸς εὐνοεῖ νῦν τοὺς Αἰθίοπας. Ἄλλως τε ἡ ἀλλαγὴ τοῦ χρώματος τῆς ἐπιδερμίδος δὲν στοιχίζει πολύ, τὸ δὲ ἐργοστάσιον ἀναδέχεται ἀντὶ μετρίας ἐπίσης ἀμοιβῆς καὶ τὴν μεταβολὴν τῆς κόμης εἰς κόμην αἰθιοπικήν.

×

Οἱ Σῖναι οὐδέποτε τρώγουσι βόειον κρέας. Οἱ τὸ ἄροτρον σύροντες βόες καὶ αἱ ἀγελάδες θεωροῦνται ἐν Σινικῇ ζῶα πολυτιμότατα τῷ γεωργῷ καὶ δὲν παραδίδονται τῷ κρεωπώλῃ. Δίαν αὐστηρῶς τιμωρεῖται ὁ σφάζων βοῦν ἢ ἀγελάδα. Ὁ διὰ πρώτην φορὰν ἔνοχος καταδικάζεται εἰς ἑκατὸν μαστιγώσεις καὶ δίμηνον φυλάκισιν. Ἐὰν φωραθῇ καὶ δευτέραν φορὰν ἔνοχος, μαστιγοῦται αὖθις καὶ εἶτα ἐξορίζεται διὰ βίου ἐκ τῆς ἐπαρχίας.

×

Ἐν Ἀγγλίᾳ φονεύονται κατ' ἔτος ἐν ταῖς συγκρούσεσι τῶν σιδηροδρόμων, ἐν ταῖς ἐκρήξεσι τῶν ἀνθρακωρυχείων, ἐν ταῖς πυρκαϊαῖς καὶ ἄλλοις ὁμοίοις δυστυχήμασιν 20,400 ἄνθρωποι ἤτοι 3 ο)ο περίπου ἐπὶ τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν ἐτησίων θανάτων.

×

Μέχρι τοῦδε οἱ κουρεῖς διεκρίνοντο διὰ τὴν φλυαρίαν των· τοῦτο ἦτο τὸ χαρακτηριστικὸν αὐτῶν, τὸ μέγα καὶ σημαντικώτατον προσὸν ἢ ἐλάττωμα. Τοῦ λοιποῦ κέκτηνται καὶ τὸ μέγα ἐπίσης προσὸν τοῦ στέλλειν ἄναυλα εἰς τὸν Ἅδην τοὺς πελάτας των. Πρό τινων ἑβδομάδων ἀνέγνωμεν ἐν ταῖς παρισιναῖς ἐφημερίσιν ὅτι κουρεύς τις, ἐνῷ ἐξύριζεν ἕνα τῶν πελατῶν του, παρεφρόνησεν αἴφνης καὶ ἤρξατο λέγων ὅτι εἶναι ὁ αὐτοκράτωρ Ναπολέων ὁ Α΄., ὅτι θ' ἀνακτήσηται τὸν θρόνον του κλπ. εἰς ἑκάστην δὲ ἔκρηξιν τῆς μανίας του κατέφερε καὶ μίαν πληγὴν διὰ τοῦ ξυροῦ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀτυχοῦς πελάτου του, ὅστις βλέπων ὅτι διατρέχει τὸν ἔσχατον κίνδυνον ὥρμησεν ἔξω τοῦ κουρείου καὶ οὕτως ἐσώθη ἀπὸ βεβαίου θανάτου. Ὁ κουρεὺς τὸν κατεδίωξε κραυγάζων ὅτι εἶναι Ναπολέων ὁ Α΄. ἀλλ' ἐν τῇ ὁδῷ συνελήφθη ἀμέσως καὶ ἔκτοτε διατελεῖ αἰχμάλωτος ἐν τῇ Ἀγίᾳ Ἑλένῃ, τῷ φρενοκομείῳ. Ἀτυχέστερος τοῦ παρισινοῦ πελάτου ὑπῆρξεν ὁ Τζαίημς Κρόσβυ, φιλήσυχος κάτοικος τῆς πόλεως Providence, ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς. Μετέβη εἰς τὸ κουρεῖον, ὡς συνήθως ἔπραττε, καὶ ὁ κουρεύς, νέος εἰκοσιεξαετὴς τὴν ἡλικίαν, ὀνόματι Πατρίκιος Μὰκ Κάρρων, ἤρξατο τοῦ ἔργου του μετὰ τῆς ἰδιαζούσης τοῖς κουρεῦσι φλυαρίας. Αἴφνης ὁ Κρόσβυ αἰσθάνεται σφοδρὸν πόνον εἰς τὸν λαιμόν, βλέπων δὲ τὸν Πατρίκιον ἕτοιμον ν' ἀποτελειώσῃ αὐτὸν διὰ τοῦ αἱμοσταγοῦς ξυροῦ τρέχει ἔξαλλος ὑπὸ τρόμου καὶ τοῦ πόνου πρὸς τὴν ἔξοδον τοῦ κουρείου, μόλις ὅμως προὐχώρησε δύο βήματα ἐν τῇ ὁδῷ καὶ κατέπεσε νεκρός. Ὁ κουρεὺς εἶχε κόψει τὴν καρωτίδα του. Πρὸ μηνὸς εἷς τῶν ἰατρῶν τῆς πόλεως, βλέπων συμπτώματα διαταράξεως τῶν φρενῶν τοῦ κουρέως τούτου διέταξε νὰ ἐγκλεισθῇ ἐν φρενοκομείῳ, ἀλλ' ἡ διαταγὴ τοῦ ἐπιστήμονος δὲν ἐξετελέσθη τότε. Ὁ Κάρρων συνελήφθη καὶ ὡδηγήθη νῦν εἰς τὸ φρενοκομεῖον, ἀλλ' ὀλίγον ἀργά· ἀπῃτεῖτο ἓν θῦμα ὅπως πεισθῶσιν αἱ ἀρχαὶ περὶ τῆς παραφροσύνης του, καὶ τὸ θῦμα ὑπῆρξεν ὁ ἀτυχὴς Κρόσβυ.

×

Ἐν Ἀγγλίᾳ καταναλίσκεται μείζων ποσότης ἅλατος κατ' ἀναλογίαν τοῦ πληθυσμοῦ ἢ ἐν πάσῃ οἱαδήποτε ἄλλῃ χώρᾳ τῆς ὑφηλίου. Μέγα μέρος τοῦ ἅλατος ἐξοδεύεται εἰς χημικὰς ἐργασίας, εἰς τὴν διατήρησιν διαφόρων πραγμάτων, ἰχθύων, λαχανικῶν κλπ. Καὶ ὡς πρὸς τὴν παραγωγὴν δὲ ἡ Ἀγγλία κατέχει τὴν πρώτην θέσιν, ἐξάγει δὲ τοσοῦτον ἅλας ὅσον καὶ καταναλίσκει. Πρὸς τούτοις τὸ ἀγγλικὸν ἅλας θεωρεῖται τὸ καλλίτερον ἐν τῷ κόσμῳ.

×

Αἱ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες δημοσιεύουσι τὴν ἑπομένην παράδοξον ἀγγελίαν.

«Πατήρ τις ζητεῖ διὰ τὸν υἱόν του σχολεῖον, ἐν ᾧ παρέχεται εἰς τὰ παιδία ἀνδρικὴ καὶ χρήσιμος διδασκαλία καὶ ἐν ᾧ οἱ διδάσκαλοι δὲν πληροῦσι τὸν νοῦν τῶν μαθητῶν των δι' ἀνοήτων ἀφηγήσεων περὶ ἐθνῶν ἀποθανόντων καὶ ταφέντων πρὸ ἑκατοντάδων καὶ χιλιάδων ἐθνῶν ὧν εἷς πολίτης δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ διοικήσῃ ἐν ἀτμόπλοιον ἢ ἕνα σιδηρόδρομον».

×

Ἡ Νέα Ὑόρκη περιέχει μέγα πλῆθος Γερμανῶν, ὁμοίως δὲ καὶ τὸ Σικάγον. Μετὰ τὸ Βερολῖνον καὶ τὴν Βιέννην ἡ Νέα Ὑόρκη εἶναι ἡ πλείονας Γερμανοὺς ἢ ὁπωσδήποτε κατοίκους ὁμιλοῦντας τὴν γερμανικὴν περιέχουσα πόλις. Ὁλόκληροι συνοικίαι ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὡς καὶ ἐν Σικάγῳ εἰσὶ γερμανικαί. Αἱ ἐν αὐταῖς ἐκδιδόμεναι γερμανικαὶ ἐφημερίδες ἔχουσι τοσούτους ἀναγνώστας ὅσους καὶ αἱ ἐν Γερμανίᾳ ἐκδιδόμεναι, ὑλικῶς δ' εὐημεροῦσιν ὅσον καὶ αὗται.

×

Κατὰ τοὺς νεωτέρους καὶ ἀκριβεστέρους ὑπολογισμοὺς ἀνὰ πᾶν λεπτὸν τῆς ὥρας ἀποθνήσκουσι καθ' ὅλην τὴν ὑφήλιον 67 ἄνθρωποι, ἤτοι ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν 96,480 καὶ 35,215,200 κατ' ἔτος. Αἱ δὲ γυναῖκες ὑπερβαίνουσι τοὺς θανάτους κατὰ 3 ἀνὰ πᾶν λεπτόν.

×

Ἰατρός τις τῶν Παρισίων προέτεινε νὰ ταξειδεύῃ δι' ἀεροστάτου ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ ὑδρωπικούς, ἐπιληπτικοὺς καὶ μελαγχολικούς, οὓς ὑπόσχεται ὅτι δύναται νὰ ἰάνῃ ἐντελῶς διὰ τοῦ ἐναερίου τούτου ταξειδίου.

ΓΕΛΩΤΕΣ

— Πῶς, φίλη μου! ὁ σύζυγός σου φθάνει εἰς τοιοῦτο σημεῖον φιλαργυρίας διὰ τοὺς στολισμούς σου;

— Νοὶ, φιλτάτη· ὥστε ἂν τὸν ἤκουον, θὰ κατήντων νὰ ἐξέρχωμαι ὁλόγυμνος!

×

Ἐκ λευκώματος:

«Ἡ γυναικεία καρδία κέκτηται μεγάλην ἀναλογίαν πρὸς τὰ σακχαρωμένα κάστανα περιβάλλεται πανταχόθεν ὑπ' αἰνιγμάτων».

×

Εἰς τὴν ἐξοχήν.

— Καλὲ κὺρ Παναγιώτη, δὲν μοῦ λέγεις τί ἀθεοφοβία εἶναι αὐτὴ νὰ πωλῆτε ἐδῶ ὅλα τὰ πράγματα εἰς τὴν διπλῆν τιμὴν ἀπὸ τὴν γώραν;

— Ὁ λόγος εἶναι ἁπλούστατος, κυρὰ Μαριορίτσα μου. Διότι σᾶς ἔχομεν ἐδῶ μόνον ἓξ μῆνας τὸν κάθε χρόνον.

×

— Τώρα ἐποῦ θὰ φύγω, Ἀμαλία μου, ἤθελα νὰ σοῦ ἀφήσω κανὲν ἐνθύμιον, ἀλλὰ νὰ μὴ ἦναι μήτε χρυσίον, μήτε ἀργύριον.

— Τότε, φίλε μου, ἄφησέ μου τὰ τραπεζικά σου γραμμάτια.

×

Λόγος ἐγίνετο περὶ γυναικὸς ὑψηλῆς περιωπῆς ἀλλὰ πολυσάρκου.

— Εἶναι γυναῖκα ἐποῦ ἀξίζει.

— Ναὶ, ἀλλὰ καὶ ἐποῦ ζυγίζει.

×

— Ἀρειμάνιος κύριος μεταβὰς εἴς τι ξενοδοχεῖον πρὸς ἐπίσκεψιν φίλου, ἀφῆκεν εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ θέσιν τῆς εἰσόδου τὸ ἀλεξιβρόχιόν του μετὰ τῆς ἑξῆς ἐπιγραφῆς:

«Τὸ ἀλεξιβρόχιον τοῦτο ἀνήκει εἰς ἄνθρωπον δυνάμενον νὰ καταφέρῃ γρονθοκοπήματα ἑκατὸν ὀκάδων βάρους. Θὰ ἐπανέλθῃ μετὰ ἓξ λεπτά».

Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν ἐπανελθὼν νὰ λάβῃ τὸ ἀλεξιβρόχιόν του, δὲν εὗρεν αὐτὸ, ἀλλ' εἰς τὴν θέσιν του ὑπῆρχεν ἐναποτεθειμένη ἑτέρα ἐπιγραφὴ περιέχουσα τάδε:

«Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἀφέθη ἐνταῦθα παρ' ἀνθρώπου δυναμένου νὰ τρέξῃ εἴκοσι μίλια καθ' ὥραν, καὶ ὅστις δὲν θὰ ἐπανέλθῃ.»

×

Μεταξὺ δεσποίνης καὶ θεραπαίνης:

— Ἦλθα νὰ σᾶς εἰπῶ, Κυρία, ὅτι δὲν ἠμπορῶ νὰ μείνω εἰς τὸ σπῆτί σας...θὰ φύγω.

— Ἀλλὰ, κόρη μου Φωτεινὴ, τί ἔπαθες τώρα εἰς τὰ καλὰ καθούμενα νὰ θέλῃς νὰ φύγῃς; Ἐγὼ παρατηρήσεις ποτὲ δὲν σοῦ κάμνω...ἡ δουλειά σου δὲν εἶναι πολλή...καὶ ἐξέρχεσαι ὁπόταν θέλῃς.

— Ἐγὼ, Κυρία, θὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθεια, γιατὶ δὲν ξέρω νὰ λέγω ἄλλα τῶν ἀλλῶν. Φεύγω μόνον καὶ μόνον διότι βλέπω τὸν αὐθέντην καὶ εἶναι πολὺ κρύος μαζῆ μου...

×

Ἐν τῷ ξενοδοχείῳ.

— Ἔλα ἐδῶ, μικρέ. Μοῦ ἐκρατήσατε μίαν δραχμὴν δι' αὐτὰ τὰ τηγανιστὰ ψαράκια!

— Μάλιστα, ἀφεντικὸ, καὶ τὴν ἀξίζουν, διότι εἶναι πιασμένα ἕνα, ἕνα μὲ τὸ ἁρμίδι.

×

Ὁ φιλάνθρωπος Τενεκὲς ἔλεγεν ἡμέραν τινὰ πρὸς χωλὸν ἀπόμαχον:

— Ἔρχεσαι μαζῆ μου, μπάρμπα Θανάση, νὰ πᾶμε εἰς περίπατον;

— Πολὺ τὸ ἐπιθυμοῦσα, ἀπήντησεν ὁ ἀνάπηρος γέρων, ἀλλὰ μ' ἐνοχλοῦν αὐτὰ τὰ εὐλογημένα τὰ δεκανίκια.

— Ὤ! δι' αὐτὰ μὴ σ' ἐννοιάζῃ, διότι σοῦ τὰ σηκώνω ἐγώ.

×

— Ἔτσι λοιπὸν, ἀνεψιέ μου, θὰ σοῦ δωρήσω ὅλα τὰ ὑπάρχοντά μου, καὶ σὺ πρὸς ἀμοιβὴν θὰ μοῦ κόψῃς διὰ βίου μίαν μικρὰν σύνταξιν.

— Ναὶ, θεία μου, θὰ σοῦ τὴν κόψω ὅσον μικρὰν τὴν θέλεις.

ΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰς τὸν θάνατον τῆς ποιητρίας παρθένου

ΦΩΤΕΙΝΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

Ἐν ἐποχῇ ἐλεεινῇ καὶ ἐξηχρειωμένῃ,
Μηδὲν ἐχούσῃ ὑψηλὸν, ποιητικὸν, γενναῖον,
Ψυχὴ τί θέλει πάναγνος, ψυχὴ αἰσθανομένη,
Ψυχὴ ἀεὶ λατρεύσασα ὅ,τι καλὸν κι' ὡραῖον;
Κ' ἐν μέσῳ χώρας ἄφρονος καὶ τόσῳ ταπεινῆς,
Τί ἤθελεν ἡ ἔξοχος ψυχὴ τῆς Φωτεινῆς;

Ὤ! διὰ τοῦτο ἔφυγε προώρως ἡ ψυχή της,
Καὶ χώραν ἐξελέξατο ἁρμόζουσαν ἐκείνῃ.
Εἰς τὸ ἑξῆς δὲν θ' ἀκουσθῇ ἡ γλυκερὰ φωνή της...
Ἀλλοίμονον! κατέβαλε τὴν κόρην ἡ ὀδύνη...
Καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλήν...Θεέ! εἶναι δεινόν!
Δὲν ζῇ πλέον ἐν μέσῳ μας, ἀλλ' εἰς τὸν οὐρανόν.

Κοιμήσου, κόρη τῆς Ἐδὲμ, κόρη Μουσῶν κοιμήσου,
Καὶ κοιμηθήτω μετὰ σοῦ κ' ἡ τρυφερὰ μολπή σου..

ΑΒΕΛ

ΑΙΝΙΓΜΑ 6ον

Ὁ ὁρίζων εἰμ' ἐγὼ
Καὶ ἀνθρώπων ἀρχηγῶ

ΑΙΝΙΓΜΑ 7ον

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ σκότους βασιλεύω.
Φωτὸς ἐλθόντος πάραυτα, οὐ πλέον θριαμβεύω.
Μετέπειτ' ἂν τὸν τράχηλον καὶ στῆθος μοὶ ἁρπάσῃς,
Ἡμέραν, νύκτα κάτοικος θὰ εἶμ' ἐπὶ γῆς πάσης.

Ἐν Νεαπόλει. Κ. Κ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Ἡ φυσικὴ καὶ ἠθικὴ κληρονομία.— Ὁ Ἀποκεφαλιστής. — Τὸ Ἅρμα τοῦ Διαβόλου. — Φιλολογικὴ ζηλοτυπία.— Ὁ Φερὲνκ Ρένυ.— Μέσον πρὸς θεραπείαν τῆς φθίσεως καὶ τῆς χολέρας.— Ποικίλα.—Γέλωτες.—Ποίησις·—Αἰνίγματα.